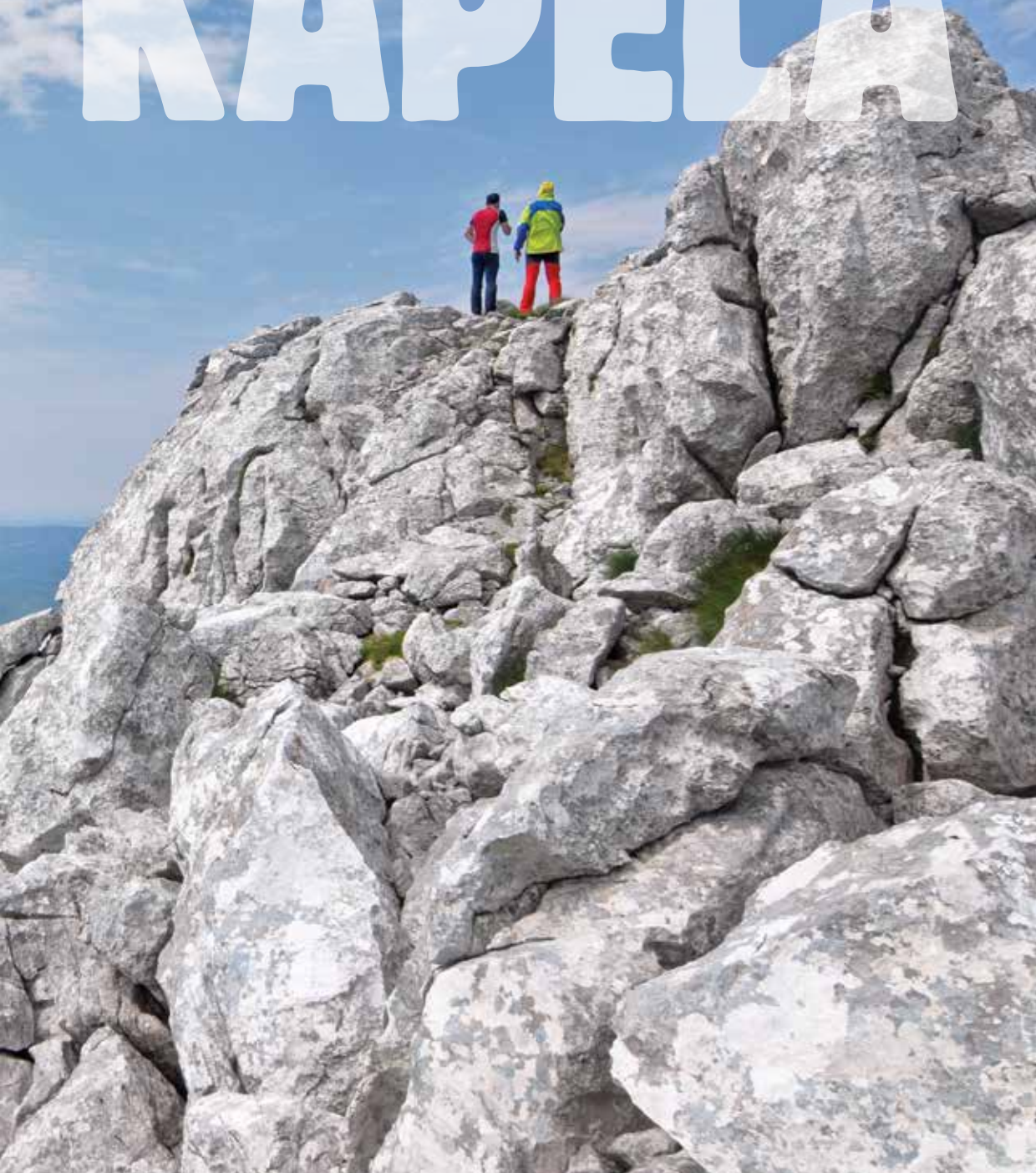

VELJAČA 2022

KAPELA

ČASOPIS HRVATSKOG PLANINARSKOG DRUŠTVA KAPELA

Sadržaj

NASLOVNICA: VRSNE STIJENE VELIKOG BATA (1381 M), AUTOR: HRVOJE ŠAŠEK

- 3 RIJEČ UREDNICE:** Jelena Spreicer
- 4 10 GODINA ČASOPISA:** Jelena Spreicer
- 6 OTVORENJE SKLONIŠTA:** Hrvoje Zrnčić
- 10 NOVI PRAVILNIK KPP-A:** Luka Kvočić
- 13 CAMINO KRK:** Zlatko Glavina
- 16 PUT U NEBO - MLADI ZA STARE:** Hrvoje Zrnčić
- 20 LIČKA P...:** Tanja Kvočić
- 22 ZIMSKI USPON NA BIJELE STIJENE:** Zlatko Glavina
- 26 KRAMPUSOV PUT ZIMI:** Neven Boroja
- 29 KUROZEB:** Ivana Orešković
- 33 VELIKA BABA:** Luka Molvarec

- 42 KIŠA, BURA I LIPA STAZA:** Goran Macut
- 48 PUT MALOG PRINCA:** Irena Meglajec
- 65 VIHORAŠKI PUT IZ VISINA:** Hrvoje Šašek
- 64 SKUPŠTINA:** Jelena Plišo
- 67 IN MEMORIAM**

Impressum

KAPELA

Časopis Hrvatskog planinarskog društva Kapela
Godište 10. Broj 10, Zagreb
Izlazi jednom godišnje i besplatan je

IZDAVAČ

HPD Kapela, Maksimirska 51 a,
10000 Zagreb, www.hpd-kapela.hr

UREDNIŠTVO

urednica: Jelena Spreicer,
jelenaspreicer@gmail.com

zamjenik urednice: Hrvoje Zrnčić,
hrvoje.zrnctic@zg.t-com-hr;
grafička urednica: Ana Kvočić,
akvocic@gmail.com;
lektura i korektura: Jelena Spreicer
jelenaspreicer@gmail.com

TISAK

STEGA TISAK d.o.o.,
Heinzelova 60/1,
10000 Zagreb
Naklada: 400 kom

Svoju građu za objavu možete snimiti na CD ili DVD ili poslati urednici i/ili zamjeniku urednice redovitom ili e-poštom. Tekstove i opise samih fotografija treba slati odvojeno od samih fotografija, odnosno ilustracije ne ubacivati u tekst.

Uredništvo zadržava pravo da preradi tekst. Stajališta autora iznesena u objavljenim tekstovima ne moraju odražavati stajališta HPD-a "Kapela" niti stajališta članova Uredništva.

Riječ urednice

Lagan, ali siguran povratak u normalno – tako bismo prethodnu godinu mogli opisati u mnogim kontekstima, pa tako i u planinarskom. Na brege se postupno vraćaju grupe planinara te organizirani izleti polako, ali sigurno ponovo poprimaju one obrise koje su imali i prije. Razumije se da će do potpunog povratka na staro proći još mnogo vremena, a upitno je i hoće li ikada opet sve biti točno onako kao što je bilo i prije. No umjesto da razbijamo glavu time hoće li se to dogoditi i kada, trebali bismo se samo pokušati kretati u tome smjeru i uživati u putovanju. Upravo to su kapelaši i činili u 2021., ostvarivši čak 51 izlet, što se može uspoređivati s predpandemijskom 2019. godinom, kada smo bili ostvarili 57 izleta.

U putopisima koje ćete pronaći na sljedećim stranicama jubilarnog 10. izdanja časopisa Kapela ima raznovrsnih odredišta: od morskih destinacija preko Velebita, pa sve do bliskih nam Sljemena i neizostavnih Bijelih i Kolovratskih stijena. Vibram na gozdericama se troši svakim kilometrom koji je za nama, ali uspomene koje pritom stvaramo neće se istrošiti. Upravo suprotno: one postaju sve jače i vrednije što ih više prizivamo, a kada ih zapišemo kao što su ih zapisali autori naših

članaka, postaje ih teško, a možda i nemoguće zametnuti u ropotarnici povijesti. Pritom naravno u posebnu kategoriju kapelaških uspomena spadaju one koje su stvorene, stvaraju se te će se tek stvarati u obnovljenom skloništu na Bijelim stijenama. Na tome što su pomogli u stvaranju kolektivnog pamćenja našeg društva zahvaljujem autorima tekstova kojima ponekad dosađujemo svojim idejama o tome što bi moralo ili trebalo biti zapisano, ali i Hrvoju i Ani koji već dugi niz godina bezrezervno daruju svoje slobodno vrijeme stvaranju stranica koje su pred vama.

2022. bit će dobra godina jer tako mora biti: jer smo prgavi, jer se ne damo i jer ćemo svašta pregrmjeti sve dok se ne izborimo za ono što smo naumili. Ako vas na planini nespemne uhvati trenutak iscrpljenosti, ali i zadovoljstva, onaj spokoj koji ti se u kosti može uvući tek nakon što si svladao sam sebe i predao se planini; trenutak koji poželite ovjekovječiti nekom fotografijom, zapišite usput i koji redak u svoj planinarski dnevnik. Ostavite ga da se krčka par tjedana i mjeseci, a onda osvježite uspomene i javite nam se s vašim tekstom, uspomena i dojmovima. To su, naime, trenutci od kojih je naše društvo sazdano i trenutci koji nas drže zajedno.

Jelena Spreicer

Izletnički rezime

U 2021. godini Hrvatsko planinarsko društvo „Kapela“ brojilo je 357 članova i ostvarilo 51 službeni (zapisani) izlet s 1230 sudionika, što je prosječno 24 sudionika po izletu. Na našim su izletima, osim članova „Kapele“, sudjelovali i mnogi dragi gosti, točnije njih 261.

10 ČASOPISA KAPELA

GODINA

— Tekst: Jelena Spreicer —

SJEĆAM SE TOGA KAO DA JE BILO JUČER. JEDNE OD RANIH GODINA IZLAŽENJA ČASOPISA S LUKOM SAM KOMENTIRALA NEKI OD ČLANAKA I ON JE MOJ INTERES ZAPAMTIO. TAKO JE TO KAD NE ZNAŠ DRŽATI JEZIK ZA ZUBIMA (A JA STVARNO NE ZNAM).

Nedugo nakon toga pošli smo autobusom na izlet. Polazak iz Pierottijeve, Luka mi kaže da me Hrvoje mora nešto pitati. Sjedom s Hrvojem, on mi govori sve o časopisu, o ideji, o tome kako i zašto je pokrenut, kao i o tome kako bi bilo dobro da netko od „mladih“ (tada sam se još kvalificirala za tu laskavu kategoriju) preuzme uredništvo, kaže da će me on voditi kroz cijeli proces i biti mi pri ruci. Pristajem, ohrabrena njegovom podrškom i dobrodošlicom koju iskazuje friškim idejama.

GRBAVI POČETCI

To je bio početak mog putovanja s časopisom, početak u kojem sam naslijedila uhodanu strukturu: Hrvoje me kao iskusni urednik polako uhodavao u procese, Ana je nastavila raditi prijelom i stvar je profunkcionirala, unatoč mojoj skepsi jesam li sposobna za odgovornu ulogu koja mi je dodijeljena. Kroz

godine, časopis je nailazio na svakakve poteškoće: jedne godine tisak je ispao loš, izopačeno fluorescentnih boja, pa smo dobili i „popravak“ te silom prilika imali dvostruko veću nakladu nego inače, jedne druge godine uvez su u tiskari umjesto toplim lijepili hladnim ljepilom, pa su stranice ispadale, jedne treće godine nikako nagovoriti dovoljno ljudi da zapišu nešto u kroniku našeg društva. Kad bi barem bilo više Jagoda! (Ona kaže: „Što god trebaš, ti reci, ja ću napisati!“) Kao kolerik koji patološki naginje perfekcionizmu, iskreno moram priznati: nerijetko sam se oko

časopisa nervirala više nego što je bilo potrebno. Zbog tih prvih štucaja, uvijek ga u tiskari preuzimam s određenom knedlom u grlu i strahom da je opet nešto negdje pošlo po zlu.

KRONIKA DRUŠTVA

No bez obzira na to, najdraži trenutci rada na svakom časopisu uvijek su oni neposredno nakon toga što on dospije u ruke svog čitateljstva. Prvih nekoliko trenutaka svi listaju, gledaju, pronalaze nešto zanimljivo, vesele se i s osmijehom ga spremaju pod ruku. Čitat će kod kuće u miru, obično kažu. No svrha časopisa nije (samo) u tome da jednom godišnje razveseli naše članove koji

članarinom sudjeluju u troškovima njegovog izdavanja. On ima i drugu svrhu, a ta je da služi kao kronika događaja u Kapeli; da bude arhiv našeg sjećanja na vrijeme koje smo zajedno proveli u brdima i na radnim akcijama; da svoju ljubav prema prirodi, osim odlasci-

ma na izlete, zabilježimo i riječju i slikom. Kao takav, naš je časopis neprocjenjiv. No on ne bi postojao bez tekstova i fotografija koje pišete i snimate upravo vi koji sada čitate ove retke. Znam da smo vam ponekad dosadni time što vas vučemo za rukav moljakajući vas da nešto zapišete. Znam da ponekad nakon radnog tjedna i ispunjenog vikenda nemamo vremena ni volje pisati. Kao netko kome je pisanje posao znam da je pisati sve samo ne lako. Kažu da nema ničeg više zastrašujućeg od prazne stranice koja ti se ruga. To je istina. No jednom kad kreneš pisati, napraviš prvi korak i svakim novim slovom pobjeđuješ prazninu. Čak i ako pedeset puta sve obrišeš, pa kreneš ispočetka.

Na kraju ovog kratkog osvrtu želim zahvaliti brojnim autorima čiji su tekstovi i fotografije prethodnih deset godina ispunjavali stranice našeg časopisa. Nažalost, ne mogu vas sve nabrojiti poimence jer je papir skup, a mjesta je malo, no znajte da se svaki vaš doprinos cijeni te da vam je od srca zahvalno kako uredništvo tako i cijelo društvo. Želim zahvaliti i prvom glavnom uredniku časopisa, Hrvoju Zrnčiću, ne samo na tome što je ovu lijepu ideju proveo u djelo, već i na tome što je ustrajan u tome da svojim znanjem podupire nas (ne-više-tako) mlade, kao i na tome da uvijek uskoči i pripomogne kada je to potrebno, kao i našoj grafičkoj urednici Ani Kvočić, koja je probdjela mnoge noći uređujući ove listove. Hvala i Upravnom odboru Kapele što iz godine u godinu omogućava nesmetano izlaženje časopisa. Na kraju još samo jedno hvala: našim čitateljima čije nas lijepe riječi svaki put ohrabre za novi broj!

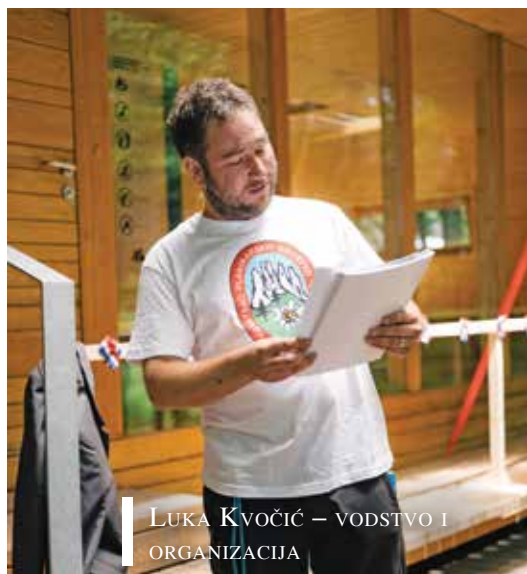

SKLONIŠTE S MAŠNOM

SKLONIŠTE „MIROSLAV
HIRTZ“ NA BIJELIM
STIJENAMA ZAMALO
PA POTPUNO JE
OBNOVLJENO VEĆ DO
KRAJA LJETA 2020.
ONO MALO ŠTO SE NIJE
STIGLO, NAPRAVLJENO
JE DO DANA PRIJE
SLUŽBENOG OTVORENJA
27. LIPNJA 2021. NA
SAM DAN SLUŽBENOG
OTVORENJA OSVANULO
JE SKLONIŠTE
DOTJERANO DO
ZADNJE SITNICE, PA
I S VRPCOM, DAKAKO!
VRPCOM KOJOM
JE BILO UVEZANO
KAO POKLON HPD-A
„KAPELA“ SVIM
NAMJERNICIMA
I SLUČAJNIM
PROLAZNICIMA. I
MAŠNU JE IMALO!
KAKAV BI TO POKLON
BIO S VRPCOM, A BEZ
MAŠNE?

— Tekst: Hrvoje Zrnčić —
Fotografije: Zvonimir Ferina

LUKA KVOČIĆ – VODSTVO I ORGANIZACIJA

JOSIP ZELIĆ - IDEJA

SLUŽBENI ČIN OTVORENJA

Ceremoniju službenog otvorenja sklo-ništa vodio je Luka Kvočić, ne samo kao predsjednik društva HPD „Kapela“ već i kao čovjek koji je zdušno i uspješno vodio vojsku dragovoljaca pretvarajući u djelo ideje i zamisli, odnosno sve ono što su mužakuhali bivši predsjednik Josip Zelić i arhitekt Ivan Juretić.

Luka je prvo pozdravio sve prisutne, a potom sažeto izložio najvažnije događaje i ilustrativne podatke od mede i lugara Jakoba do mašne, odnosno proteklog stogodišnjeg razdoblja. Naglasak je stavio na nedavnu prošlost. Prije svega zahvalio je ama baš

ANA KVOČIĆ
— TIHA VODA

IVAN JURETIĆ — IDEJNO
RJEŠENJE I RAZRADA

svima koji su na bilo koji način pridonijeli „metamorfozi“ starog skloništa u obnovljeno. Posebno je istaknuo volunatarizam kao „jednu od najplemenitijih ljudskih aktivnosti“ koju su pojedinci utkali u sklonište bilo izravno, bilo putem različitih udruga i tvrtki. Iznio nam je začuđujuće podatke o količinama materijala koji su doneseni i odneseni tijekom radova te o pomalo nestvarnom broju sati volonterskog rada posvećenog obnovi. Nisu izostale ni emocije.

U jednom trenutku, kad je pogledom obuhvatio sve prisutne i cjelokupno okruženje, u očima su mu se ogledale iskre prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Glas mu je zadrhtao, a dah se zaustavio. Spontani otvoreni pljesak, onih koji su ga čuli, dao mu je vremena da duboko udahne i zatim nastavi govor. Emocije se nisu umanjivale do kraja govora kao ni očito zajedništvo govornika i mase čemu svakako treba dodati i kako se cjelokupna obnova obavila u duhu zajedništva i bez ijedne svađe među sudionicima. Dobar je

to znak za budućnost skloništa.

Kratko, ali od srca, zahvalio je Luka i svojoj obitelji, posebice ženi. I s pravom. Odradila je najviše dragovoljnih sati od svih sudionika, čak i kad se ne uračuna vrijeme kad je mijenjala muža u njegovim obiteljskim i drugim obvezama dok je on odlazio na Grobnik, na Bijele ili „samo“ u kupovinu, prijevoz i obradu materijala.

Usljedile su besjede Zelića, Juretića, predstavnice HPS-a, NP-a „Risnjak“ i drugih; besjede iz kojih su također prštale samo pozitivne emocije. Na kraju se ponovno javio Luka i pozvao odabrane da, umjesto da svečano presijeku vrpce, završni čin službenog otvorenja skloništa obave tako što će svečano prepiliti letvu. Time je sklonište i službeno otvoreno.

Završno veselo i dugo druženje nakon ceremonije otvaranja proteklo je uz jelo i piće koje su nam, po ne znam koji put, pripremili i osigurali dragovoljci.

Ukratko, bilo je toliko svečano da smo i fotografa zvali.

NOVI PRAVILNIK KPP-A

Tekst: Luka Kvočić
karta: Hrvoje Gold

NAKON MNOGO GODINA HPD VIHOR I HPD KAPELA USPJELI SU PRONAĆI ZAJEDNIČKI JEZIK OKO KAPELSKOG PLANINARSKOG PUTA. REVIDIRAN JE PRAVILNIK KPP-A, PRERASPODIJELJENE SU DIONICE PUTA I OBJEKATA ZA UPRAVLJANJE I ODRŽAVANJE.

Revidiranjem Pravilnika KPP-a prvenstveno smo htjeli razjasniti odnose Vihora i Kapele, a time i odnose unutar Odbora KPP-a, kako bi prijateljstvo koje je nekoć carevalo, a koje je zadnjih 20ak godina bilo u silaznoj putanji, opet moglo biti u središtu naših odnosa – da nas jedna od najljepših planinarskih obilaznica u Hrvatskoj čvrsto veže i spaja, kao što i sama povezuje ljepote naših gora i našeg mora.

O KPP-U I DOGOVORENIM PROMJENAMA

Kapelski planinarski put trajni je spomenik prijateljstva dvaju zagrebačkih društava, Vihora i Kapele. Nastao je kao plod neizmjerne ljubavi njegovih graditelja prema gorskim ljepotama, posebice prema Bijelim stijenama. KPP je linijska obilaznica koja spaja Gorski kotar s Jadranskim morem.

Objekti na trasi KPP-a su: Planinarski dom Bijele stijene u Tuku (vlasnik HPS, dom u najmu), Planinarska kuća Jančarica (HPD Bijele stijene, Mrkopalj), Planinarsko sklonište Jakob Mihelčić na Bjelolasici, Planinarsko sklonište Ratkovo sklonište na Samarskim stijenama

(PDS Velebit), Planinarska kuća Dragutin Hirtz i Planinarsko sklonište Miroslav Hirtz na Bijelim stijenama (HPD Kapela), Planinarsko sklonište Duliba ispod Kolovratskih stijena, Planinarska kuća Anka Komadina i Planinarsko sklonište na Viništu. Objekti uz koje nije navedeno tko njima upravlja su građeni ili opremani zajedničkim snagama HPD-a Vihor i HPD-a Kapela (nekad PD Rade Končar). Uz navedene objekte društva su zajednički izgradila ili opremila i sklonište na Stalku (van uporabe) te tzv. staru Dulibu (srušena).

Sporazumima potpisanim među društvima Planinarsko sklonište Jakob Mihelčić na Bjelolasici održava i njime upravlja PD Izletnik. Novost je da Planinarskom kućom Anka Komadina i Planinarskim skloništem na Viništu upravlja HPD Vihor. Odbor KPP-a i dalje održava Planinarsko sklonište Duliba ispod Kolovratskih stijena i upravlja njime.

Sam KPP dugačak je 49 km. Kada tome pribrojimo i varijante koje su obuhvaćene sporazumima o KPP-u [Branin put 0,8 km (Izletnik); Krampusov put 2,9 km (Odbor KPP-a); Jurin put 2 km (Vihor)] dolazimo do ukupno 54,7 km puteva.

PO DIONICAMA KPP-A NOVA RASPODJELA JE:

1. TUK - JANČARICA - KULA: 8,5 KM (IZLETNIK)
2. KULA - VRH SAMARSKIH STIJENA: 7,2 KM (5,3 IZLETNIK + 1,9 VELEBIT)
3. VRH SAMARSKIH STIJENA - RATKOVO SKLONIŠTE - LJUSKA: 2,8 KM (1,3 VELEBIT + 1,5 KM VIHOR)
4. LJUSKA - VRH BIJELIH STIJENA: 1,6 KM (1,2 VIHOR + 0,4 KAPELA)
5. VRH BIJELIH STIJENA - VRH VELIKA JAVORNICA: 2,6 KM (KAPELA)
6. VRH VELIKA JAVORNICA - SKLONIŠTE DULIBA: 12 KM (KAPELA)
7. SKLONIŠTE DULIBA - VRH KOLOVRATSKIH STIJENA: 2,8 KM (KAPELA)
8. VRH KOLOVRATSKIH STIJENA - VINIŠTE: 9,2 (VIHOR)
9. VINIŠTE - KLENOVICA, LUKA: 2,3 (VIHOR)

PO DRUŠTVIMA TO IZGLEDA OVAKO (KPP + VARIJANTE):

- IZLETNIK: $13,8 + 0,8 = 14,6$ KM
- VELEBIT: $3,2 + 0 = 3,2$ KM
- VIHOR: $14,2 + 2 = 16,2$ KM
- KAPELA: $17,8 + 0 = 17,8$ KM
- ODBOR KPP-A: $0 + 2,9 = 2,9$ KM

Na Odboru KPP-a operativno ostaju Zelena kuća i Krampusov put, kontrola održavaju li društva ono za što su potpisali sporazum na cijelom KPP-u, izdavanje dnevnika i značaka za KPP te promocija KPP-a.

KAPELINI CILJEVI

Ono što je Upravni odbor Kapele novim sporazumima htio postići jest rasterećenje upravljanja i održavanja objekata i puteva kako bismo se više mogli posvetiti samim izletima.

Ništa manje važno je da su, s obzirom na tempo života, ljudi sve manje spremni podrediti sebe volonterskom radu u udruzi koji se tiče objekata. U ono malo vremena koje mogu odvojiti za hobi radije bi hodali. Time velik posao pada na leđa malog broja članova. Možemo konstatirati da se to u Kapeli posebno osjetilo na Viništu. Zapišite se kad ste zadnji put bili tamo na izletu ili htjeli dežurati ili se pak htjeli uključiti u radnu akciju ili bilo što od toga organizirati.

Što se objekata tiče, osim 2 objekta na Bijelim stijenama kroz Odbor KPP-a brinuli smo se još o 3 objekta (tu možemo odmah izuzeti sklonište na Bjelolasici, kojim već dugi niz godina upravlja prvo HPD Ina Bjelolasica a danas PD Izletnik tako da nam već godinama taj objekt nije opterećenje). Vihor je godinama iskazivao interes za preuzimanjem upravljanjem i održavanjem Planinarske kuće Anka Komadina i Planinarskog skloništa na Viništu. Kako su se naši i njihovi stavovi oko

toga razilazili, godinama nismo uspjeli naći zajednički jezik pa je tako Anka godinama bila mjesto najvećih prijepora između dvaju društava. Njeno održavanje bilo je talac sve nesređenijih odnosa. Samim time objekt je taj koji je najviše „trpio“. Bitno za Kapelu je da smo ugradili u Pravilnik da je Anka zajednički objekt Vihora i Kapele te je to neotuđivo. Drugo bitno je da, iako se objekti daju nekom na upravljanje i održavanje, mi jednako kao i do sada možemo koristiti objekte (dežurati na njemu i koristiti ga kad želimo uz prethodnu najavu onome koji njime upravlja). Za ostalo pročitajte novi Pravilnik na našim web stranicama.

Što se tiče putova, do sada je Kapela održavala 29,3 km puta (od 49 km samog KPP-a bez gore navedenih varijanti) što je oko 60% dužine. Novom preraspodjelom smanjili smo dio koji održavamo na 17,8 km (znači 11,5 km manje iliti za oko 40%) što čini oko 36% od ukupne dužine puta. Ako uzmemo u obzir dužinu puta s varijantama na nas otpada 32,5%.

Time smatramo da smo i budućim naraštajima društva omogućili i daljnje nesmetano korištenje zajedničkog objekta na Viništu, a da ne moramo sami sudjelovati u njegovom održavanju. Time i smanjivanjem dijela puta koji održavamo oslobodili smo si vrijeme za lutanja i nekom drugom divljinom.

Zahvaljujem svima uključenima na strpljenju i uloženom trudu u revidiranju Pravilnika KPP-a. Nije bio nimalo lak posao jer je trebalo ispeglati mnoge šumove. U donošenju odluka bili su uključeni Predsjedništvo HPD-a Vihor i Upravni odbor HPD-a Kapela. Najveći teret ovog posla podnijeli su sudionici radnih skupina: za Vihor Tomislav Livić, Ivica Mesić i predsjednik Hrvoje Gold te za Kapelu Zoran Gomzi, tajnica Jelena Plišo i moja malenkost. Veliko hvala svim sudionicima!

Camino Krkk

Tekst: Zlatko Glavina
Fotografije: Miljenko Vargek

SVE JE ZAPOČELO PRIJE
NEKOLIKO GODINA KADA
SMO ČULI DA SE NA
KRKU ORGANIZIRA I
STVARA HODOČASNIČKA
„CAMINO“ RUTA.

Slijedom tradicije hrvatskih bratovština sv. Jakova, koji od 1203. godine pomažu hodočasnicima na putu do Santiaga de Compostele, započeta je revitalizacija srednjovjekovne hodočasničke rute koja kroz Hrvatsku vodi do Santiago de Compostele.

Otok Krk odabran je kao prva dionica hrvatske Camino rute. Camino Krk definiran je kao otočna kružna ruta, duga ukupno 150 kilometara, koja prati infrastrukturu postojećih pješačkih staza. Njezina početna točka nalazi se u otočnom središtu, gradu Krku, tj. Krčkoj katedrali, a završna u nase-

lju Kornić u župnoj crkvi posvećenoj upravo Sv. Jakovu apostolu. Sam obilazak krčke rute podijeljen je u sedam hodočasničkih poglavlja, točnije sedam dana koliko je potrebno da se istinski doživi otočna povijesna, kulturna, a posebice sakralna baština uronjena u impresivne prirodne ambijente i jedinstvene urbanističke cjeline.

HODAČKI HEDONIZAM

Zahvaljujući neiscrpoj energiji i znatiželji naših Tanje i Marijana, koji su istražili i osmislili naše hodočašće, seniorska ekipa

„Kapele“ krenula je prema Korniću, nažalost bez idejnih organizatora Tanje i Željka, koji su morali ostati u Zagrebu.

Opet zahvaljujući dobroj volji i ljubaznosti naših domaćina, Vesne i Marijana, koji su nam omogućili i osigurali smještaj, stigli smo u Kornić. Seniorska skupina odlučila je, u skladu sa svojim fizičkim mogućnostima, tijekom tri dana prohodati dio Camino rute. Marijan nam je osigurao hodočasničke putovnice i kartu rute, tako da smo mogli krenuti u obilazak. Svako jutro nakon kave odabrali smo dionice koje ćemo obilaziti.

Prvi dan obišli smo dionicu Krk – Vrh – Picik – Skrpčići, prehodavši otprilike 18 km. Vrijeme suho sunčano, 18°C, staza makadamskom cestom kroz maslinike, malo kroz polja i šumarke, cestom do prve okrjepa u zaseoku Vrh. Dočekala nas je „lo-

gistica“ (Mrva i Alka), uslijedila je pauza, sendviči, grickalice i pivo. Nastavak kroz šumarak, pa opet makadamskom cestom do zaseoka Picik i Skrpčić gdje smo završili obilazak. Do dolaska prijevoza krijepili smo se pizzom i pivom. Dan smo završili u degustacijom sira i vina u OPG-u „Magriž“ obitelji Mrakovčić.

Drugi dan obišli smo dionicu Omišalj – Krčki most – Voz – pećina Biserujka – Rudine i prehodali 14 km. Vrijeme je bilo lijepo, sunčano i suho (20°C), milina za hodanje i uživanje u prekrasnim vidicima na Učku i cijeli Kvarnerski zaljev. Staza vodi makadamskom cestom do ispod Krčkog mosta, pa dalje uz more obalom do starog trajektnog pristaništa Voz. Tu nas je dočekala logistika sa okrepom, pa smo napravili pauzu od sat vremena. Hrabre cure su

se osvježile kupanjem u moru. Slijedio je nastavak hodanja strmom makadamskom cestom do vidikovca i kapelice uz veliku plantažu smilja. Kratki predah, slikanje, ovjera putovnica kontrolnim žigom, pa dalje prema pećini Biserujka. Uslijedilo je još 5,5 km makadamske ceste, kamenjara i nešto livada. Nažalost zakasnili smo na uredovno vrijeme obilaska pećine. U Rudinama smo čekali logistiku i prijevoz uz pokoje pivo i puno, puno smijeha. Tim više jer smo znali da nas u Korniću čeka pečeno janje. Do večere smo se stigli presvući i osvježiti tuširanjem. Do spavanja bilo je puno zdravog smjeha i odlične zabave.

RAJSKA CESTA

Treći dan obišli smo dionicu Malinska – Njivice i prehodali 12 km, a vrijeme i dalje

lijepo, sunčano uz 20°C. Ova dionica nam je bila nagrada za naše već umorne noge, hodali smo uz more i obalu po „Rajskoj cesti“ – prava milina, onako po planinarski! Slijedili su okrepa u Njivicama do dolaska logistike sa prijevozom, povratak u Kornić i obilazak marine i drugih znamenitosti, a večer je bila određena za opuštanje, sredi vanje dojmova i, naravno, dobru zabavu.

Tako je završio naš hedonističko hodočasnički Camino Krk. Želio bih na prelijepom druženju zahvaliti svima a nadasve našim domaćinima Vesni i Marjanu, koji su nam omogućili dobar smještaj i uživanje u ljepotama Krka. Veliko hvala ide Tanji i Željku, inicijatorima hodočašća, u nadi da će nam se pridružiti u obilasku preostalih dionica. Preostaje nam samo uživati u pregledavanju zabilježenih fotografija.

PUT U NEBO

Tekst:

Hrvoje Zrnčić

Nijednog me trenutka nije zanimalo kuda i kamo nas stare vode naši mladi. Kad god su nas vodili, određište je uvijek bilo zanimljivo, a put do njega još zanimljiviji.

OSTATCI BRESTOVCA

Takav pristup odlascima u brda u skladu je s mojim poimanjem planinarstva u kojem je najvažniji dio svakog odlaska u brda upravo put. Ne trebamo biti jako mudri da vidimo kako nam podsvijest bira izlet nevidljivo nas vodeći kroz život.

Uživajući u neizvjesnosti iščekivanja, do zadnjeg časa nisam htio znati ni kuda ni kamo ćemo, a onda je došla nedjelja i čas istine. Mladi nas vode Liječničkom stazom! Možemo o toj stazi misliti što hoćemo, ali jedno je sasvim sigurno – najteža je to staza na Medvednici. Što li to mladi smjeraju? Provesti stare kroz purgatorij pa tko preživi, preživi?

Nisam ni završio s preispitivanjem svojih crnih razmišljanja kad smo zagazili u potok i skoro glavom udarili u brdo. Tako je bilo strmo! Moram li opisivati strminu riječima koljena i brada ili je dovoljno reći da se taj najstrmiji i najdulji dio staze zove „Put u nebo“? Starci naprijed! Neka prežive najžilaviji!

S FRIŠKIM COVID
POTVRDAMA

HRVOJE ŠAŠEK

Samo oni će slaviti!

Na jednom malom zaravanku, na drugoj trećini Puta u nebo odjednom se ispriječila rampa.

– Što je sad? – čude se izmoreni i izmučeni starci.

– Ne možete dalje! – odlučni su mladi. – Morate se cijepiti!

Koga nije ubio Put u nebo, možda će riknuti od oralnog cjepiva iako se nudi više vrsta i to po izboru. Svaka doza cjepiva u svojoj šprici. Uštrcavamo cjepivo izravno iz šprice u usta i čekamo reakciju deset minuta.

– Moje mi cjepivo miriše na šljivu. – sumnjičavo vrti glavom Tom.

– Moje na višnjevac. – obznanjuje Zoran. Odjednom strka. Svi se žele cijepiti. Odaziv je potpun. Cjepiva je brzo nestalo.

– A htjela sam se cijepiti i drugi put. – žali se jedna vremešna, ali još uvijek živahna dama.

Bilo je nešto i za prezalogajiti ako je nekome cjepivo izazvalo kiselinu.

DRUGA DOZA

Nastavljamo Putom u nebo. Neki zamiš-

SKUPILO SE I NEKOLIKO
GENERACIJA PREDSEDNIKA

VIŠE RAZLIČITIH EKIPA PRIPREMALO JE
GULAŠ PO VLASTITIM RECEPTIMA

FOTOGRAFIJE NA OVOJ STRANICI: ANA KVOČIĆ

DRUGA STANICA OKRJEPE I
CIJEPLJENJA NA OTUŽNOJ BIVŠOJ
STANICI ŽIČARE

ljeni i bez riječi, a neki ne mogu prestati razgovarati. Ni Put u nebo ne oduzima im dah ni dar govora. Iako nas godine gaze, mi gazimo Put i nitko na nebo još nije otišao iako se u trenutcima činilo blizu.

– Stoj! – iznenada više netko.

– Opet rampa! Što li je sad ponovno? – žamore mnogi.

– Mjerenje temperature. – odgovara mladić s rampe.

Stanemo i čekamo na red. Toplomjer u obliku pištolja stvarno ti upere u čelo. Svi koji nisu imali temperaturu, morali su se javiti za nedalek stol.

– Za nastavak puta, morate se cijepiti i drugi put. Cjepiva su vam na stolu. Birajte. – nisu se dali mladi.

Nakon prvog cjepiva, nije imalo smisla izbjegavati drugo.

– Cjepivo po želji, šprica u usta i pričekati reakciju deset minuta. – bili su uporni mladi.

Odaziv je opet bio potpun. I opet je bilo nešto za ubacit u želudac da spriječi kiselinu.

Iako su se neki žalili što su cijepljeni samo dva puta, na kraju su ipak shvatili da je to bilo na Liječničkoj stazi i da drukčije nije moglo ni biti. Za booster još nije bilo vrijeme. Nakon što su mladi provjerili da cjepivo nije nikome naškodilo, krenuli smo u osvajanje završnog dijela ubojite staze. Na koncu su nas doveli u zarasli, oronuli i pomalo zastrašujući kompleks zgrada bivšeg tuberkuloznog sanatorija Brestovac. Dovukli smo se tiho na omanji proplanak usred sanatorija gdje su bili posloženi dobri drveni stolovi okruženi kotličima s više vrsta gulaša te kolačima i pićem u neograničenim količinama, k'o na svadbi.

Uz druženje, priredili su nam mladi puno hrane i pića i to sve besplatno. Čak su imali i pričuvene tanjure i žlice za one koji su zaboravili ponijeti svoje. Nastojali su na svaki način

PUT U NEBO

ZDRAVKO MURAJ

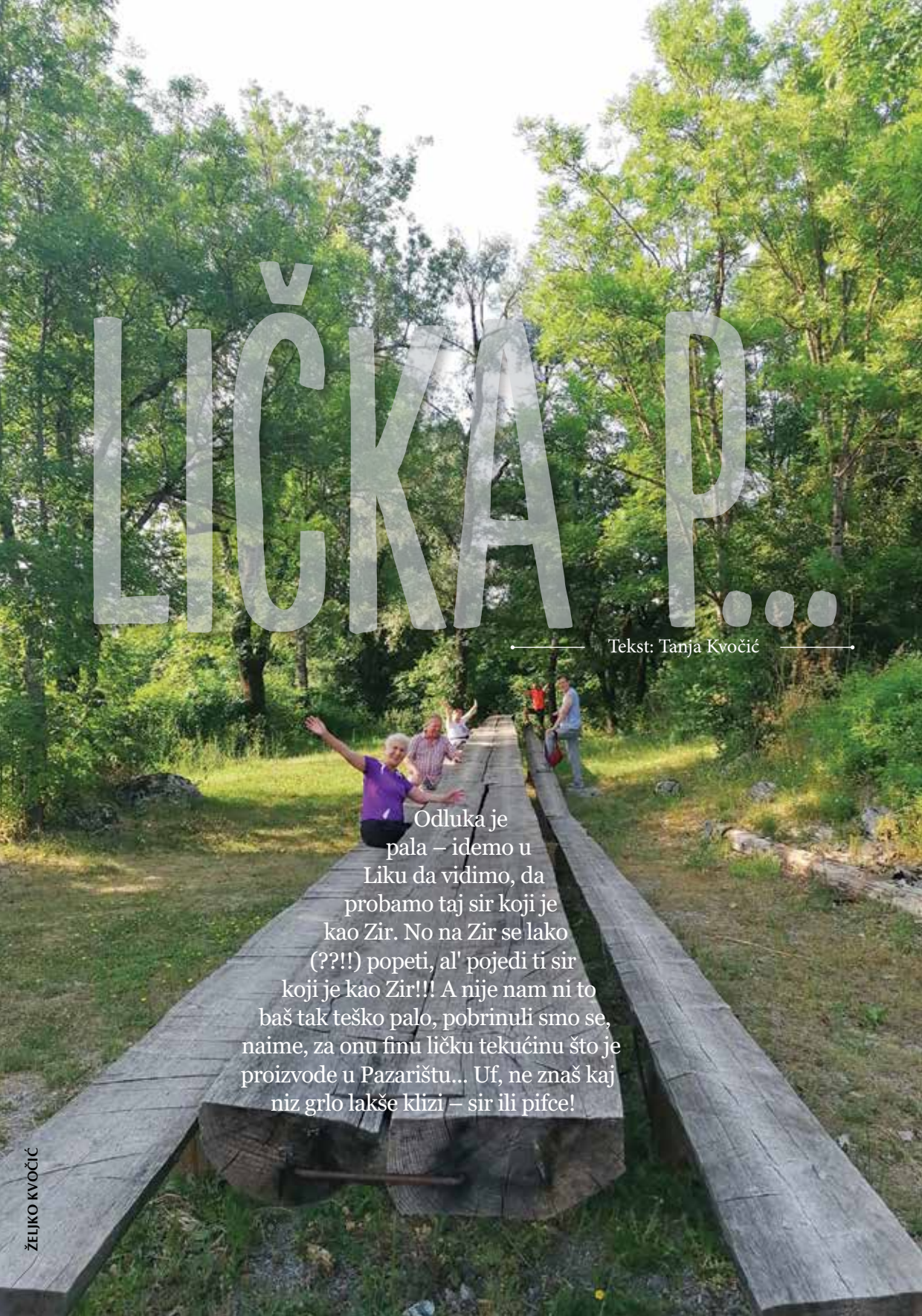

TAJANA ZORIC

da pojedemo i popijemo što više. Šaputalo se kako su to namjerno napravili da se sami ubijemo hranom i pićem kad nas već oni nisu mogli zatući Putom u nebo i dvama cjepivima. Sve u strahu da nas nakon ića i pića mladi ne bi pospremili u ruševine Brestovca na vječni odmor, brzo smo se nakon jela razišli na sve strane, k'o rakova djeca. Bili smo neuhvatljivi nizbrdo.

LIČKA P...

— Tekst: Tanja Kvočić —

A group of people are sliding down a wooden log slide in a forest. The slide is made of two large logs and is surrounded by lush green trees and grass. A woman in a purple shirt is sliding down in the foreground, with her arms raised. Other people are visible further up the slide in the background.

Odluka je pala – idemo u Liku da vidimo, da probamo taj sir koji je kao Zir. No na Zir se lako (??!!) popeti, al' pojedj ti sir koji je kao Zir!!! A nije nam ni to baš tak teško palo, pobrinuli smo se, naimе, za onu finu ličku tekućinu što je proizvode u Pazarištu... Uf, ne znaš kaj niz grlo lakše klizi – sir ili pifce!

I tak, dobro „potfutrani“ krenusmo lagano put Zira. Bio je vruć dan i ubrzo smo kroz kožu izbacili svu u žedni organizam unesenu tekućinu. Znoj je imao onaj opojni miris Kasačke, pa su i koraci, s mislima na sljedećoj rosnoj čaši, bili lakši. Hrabriji dio grupe popeo se po sajlji na vrh, a ja sam ostala u šumarku i zaleгла na bujnu travu. Malo sam i pridrijemala dok me nisu probudili veseli glasovi dolazećih planinarki iz Matice. Ubrzo su se i moji vratili, matičarke su otišle na vrh, a mi u podnožje. Po novo osvježenje!

Bili smo stacionirani u Lovincu, pa je samorazumljivo da smo pivo popili u Sv. Roku. Al' nekako nam to nije bio pravi ambijent, pa smo se dali u traženje lokacije koja bi bila više po našem ćefu. I nađosmo! Cvitušu. Prekrasna terasa, vjetrić malo ublažuje vrućinu izvana, a pivica iznutra. A terasom se šire i razni drugi miomiris. Gledamo, njušimo, proučavamo što to većina ljudi jede. Vidimo da i dostava često iznosi kutije iz kojih se isto šire zamamni mirisi. Hoćemo naručiti? Ma nećemo, donijeli smo toliko jela sa sobom da bismo mogli ostati cijeli tjedan, a ne samo 4 dana. Od pivice smo ogladnili, idemo u apartmane, podgrijavamo gulaš, Sonja kuha žgance. Ma da, dobro je to, al' ono u Cvituši je ipak finije mirisalo!

Preživamo, sada uz vinčeko, odmaramo se od današnjeg napora i već je predvečerje, što ćemo sada, idemo se još malo prošetati, da upoznamo malo taj Lovinac, vraćamo se doma, domaćini nas nude rakijom, a mi, kao, nećemo, al' teško žabu u vodu natjerati...

Već je mrak, pa daj nareži malo onog špekca, nećemo valjda gladni na spavanje, i tako, malo mezimo, pa sad, bolje bi pasala piva nego vino... I kaže Mirjana, ma znate kaj, makar nosili klopnu natrag u Zagreb, idemo probati ono kaj fino miriši u Cvituši. Uopće nas nije trebala nagovarati, korak nam je bil' tak lagan i brz, kao da još taj dan uopće nismo hodali. A u Cvituši gužva! Snuždeno gledamo po terasi, k vragu, jel' bu se neko dignul, kakav je to način sjediti tri vure na-

kon obroka, pojedi i odi, vidite da mi čekamo! Konobar nas upućuje prema stolu u čošku, nas šestero se naguramo, naručujemo Velebitsko bijelo, crno, Kasačko i ono jelo čiji nas miris proganja. Konobar se smije, a i vi ste čuli za to, a morat ćete malo pričekati, velika je navala, ma čekat ćemo, makar i do jutra – pa ne moramo baš sutra ići na Tulove!

TAJANSTVENO JELO

Popismo prvu rundu pive, stiže već i druga, a tanjura nigdje. Neće valjda nestati? Vidi kakva je gužva, oni budu prvo domaćima dali, fućka se njima za nas planinare! I u tom času na stolu se stvori veliki tanjur iz kojeg se u naše nosnice uvlače opojni mirisi – LIČKA PICA. Bijela je kao snijeg, a na vrhu se cackle dugačke šnite prepržene slanine. Tijesto se topi u ustima, pokušamo dokučiti i ostale okuse, pitamo konobara za recept, kaže, to je tajna, al' mogu vam reći da se radi od našeg, ličkog krumpira.

Pratio nas je taj okus još dugo po povratku u Zagreb, čak smo se dogovarali da odemo jedne nedjelje u Lovinac na ličku picu, no nismo se uspjeli dogovoriti.

Listopad je. Naručujem iz Lovinca lički krumpir, dostava na kućnu adresu. I vrag mi ne da mira. Nazovem Cvitušu. Kažem, čujte sutra će mi dopeljati krumpir, možete mi vi napraviti i smrznuti 10 ličkih pica da mi dopelaju s krumpirom, nemrem zaboraviti kak su dobre. „Ne, gospođo, mi vam nemamo tehnologiju za tak nekaj.“

Čekam da padne snijeg, idem s unucima na sanjkanje u Lovinac...

SVAKE GODINE GRUPA NAJHRABRIJIH I NAJODVAŽNIJIH ODLAZI U OBILAZAK KUĆE I SKLONIŠTA NA BIJELIM STIJENAMA, NE ZNAJUĆI ŠTO ĆE DOŽIVJETI I KAKVE ĆE IH ZIMSKJE RADOSTI DOČEKATI. TAKO SMO I MI (VETERANI MIRJANA I ZLATKO) KRENULI DOŽIVJETI ZIMU U NOVOM SKLONIŠTU.

ZIMSKI USPON NA BIJELE STIJENE

— Tekst: Zlatko Glavina —

Prije polaska iz Zagreba čuli smo se Mirekom, koji je krenuo ranije u petak. Saznali smo da je gore vrlo hladno, puše jak vjetar, da je padao snijeg, ali i da možemo autom doći do 7. kilometra.

Zagreb smo ostavili u vedrini s mrazom na temperaturi od -7°C . Na putu do Ogulina uživali smo u snijegom zavijenoj okolini, ceste su srećom bile čiste. Putovanje do Jasenka i dalje do 7. km bilo je dosta zahtjevno zbog zapusima stvorenog leda i „krpa“ snijega. Po dolasku do 7. km dočekali su nas -12°C , jak vjetar, vedro vrijeme i 12 cm snijega. Brzo smo se opremili, navukli rukavice, zabundali i krenuli u avanturu. Laganim se korakom zagrijavamo, slušamo kako škripi snijeg pod nogama, ali i uživamo u zimskoj

idili. Ubrzo osjećamo da nam prsti zebu iako imamo rukavice, ne damo se, gazimo hrabro dalje, počela se vraćati toplina. Ulazimo u šumu, počinje jači uspon, prilagodavamo se uvjetima, staza postaje sve tvrđa i zaleđena, teško nam je, pomalo stenjemo, ali se ne predajemo. Malo zastanemo da uhvatimo dah, osvrćući se da vidimo gdje smo. Prava zimska idila, samo da nije tako hladno.

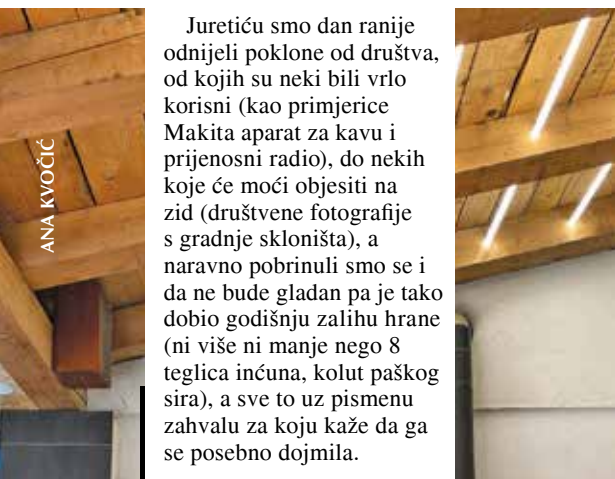
Središnji dio staze i oko Lukovice bio nam je najteži, no uspjeli smo ga svladati koristeći se tragovima prethodnika, koji su bili dobro ugaženi. Oko nas zapusi snijega na mjestima i preko 40 cm, jak vjetar, prava zima, a mi u duši sretni „uživamo“ u ambijentu. Negdje oko 12:30 stigli smo do snijegom zametenog skloništa, a okolo sve vedro, jak vjetar, -15°C .

LUKA MOLVAREC

ANA KVOČIĆ

ANA KVOČIĆ

Juretiću smo dan ranije odnijeli poklone od društva, od kojih su neki bili vrlo korisni (kao primjerice Makita aparat za kavu i prijenosni radio), do nekih koje će moći objesiti na zid (društvene fotografije s gradnje skloništa), a naravno pobrinuli smo se i da ne bude gladan pa je tako dobio godišnju zalihu hrane (ni više ni manje nego 8 teglica inčuna, kolut pašskog sira), a sve to uz pismenu zahvalu za koju kaže da ga se posebno dojmila.

ANA KVOČIĆ

ANA KVOČIĆ

Naše kape, podkape, jakne sve u inju i sigama! Nastavljamo do kuće, a unutra konačno toplina i graja veselog društva. Uslijedilo je presvlačenje, topli čaj i opuštanje. Nakon okrepe i odmora najhrabriji su otišli uspeti se na vrh uživajući u pogledima na Samarske stijene i Bjelolasicu. Vratili su se vrlo brzo jer se počelo se mračiti, a postajalo je sve hladnije.

MAŠKARE

Odjednom ispred vrata buka, zvonjava i graja – pojavile su se maškare: velečasni Ivan Juretić, ministranti Luka Kvočić i Josip Zelić u pratnji časne sestre Ane Kvočić upravo su stigli da posvete kuću i sklonište. Nastalo je opće veselje, smijeh i pjesma – pravo planinarsko uživanje u toplini kuće. Svaki izlazak iz kuće bio je avantura zbog snijega nošenog jakom burom i hladnoće koja se uvlačila u kosti na putu do WC-a. No što se mora, mora se. A u skloništu toplo kao u raj, rasvjeta gotovo da nije ni trebala jer je dovoljan bio sjaj vatre iz peći. Zanimljivo je bilo gledati kako vjetar razbacuje snijeg svuda oko skloništa, čuješ fijuk vjetra, a unutra toplo za kratke rukave. Tako smo sretni usnuli san, ponosni na

grandioznu izvedbu obnove skloništa.

Noć je brzo prošla, svanulo je lijepo vedro jutro na -13°C uz još uvijek jak vjetar. Nakon doručka dio ekipe otišao je protegnuti noge do Javornice, drugi pak na vrh, dok smo mi ostali u toplini kuće spremajući stvari za povratak i silazak do auta. Oko 13:15, kad je temperatura porasla na -8°C , započeli smo silazak po zaleđenoj stazi. Oko nas prava zimska idila, drveće okupano snijegom, vedro nebo, čisti zrak, otvoreni vidici prema Bjelolastici, pravi užitak. Stavili smo „žabice“ na gojzerice i oprezno krenuli niz zaleđenu stazu. Uspješno smo prošli opasno područje Lukovice i središnji dio bez klizanja i padova. Iza toga dijela i vjetar je popustio, pa je odmah bilo toplije i ugodnije spuštanje do auta. Hladnoću nismo osjećali iako je bilo -4°C . Očistili smo auto i kroz snijegom pokrivenu cestu krenuli prema Jasenku. Imali smo sreću da na cesti do Ogulina i dalje do Zagreba nije bilo snijega. Mogli smo još malo uživati u predivnom zimskom ambijentu. Shvatili smo da ovakvi surovi zimski uvjeti nisu za nas „veterane“, pričekat ćemo proljeće i toplije vrijeme, pa se opet vratiti u obilazak uvijek predivnih Bijelih stijena.

KRAMPUSOV PUT ZIMI

— Tekst: Neven Boroja —

VIKOSLAV HARULINEC

U proljeće i ljeto, kada tradicionalno najviše ljudi posjećuje Kolovratske stijene, Krapmusov put rijetko se koristi, a po zimi se ne koristi uopće. No naš dragi Vjekoslav, u narodu poznatiji kao Zlikovac, bio je taj koji došao na ideju da bi trebalo pohoditi Kolovratske stijene po zimi jer, eto, baš po zimi on tamo nije bio.

U petak prije izleta stiže poruka od Prve dame s upitom idem li u nedjelju na izlet. S obzirom na to da sam uvijek bio slab na visokopozicionirane žene nisam mogao ne prihvatiti poziv. Vjeku se naravno nije moglo dobiti na mobitel jer ga je razbio pa je danima bio nedostupan, no ipak je zadužio svoju dragu ženu Zrinku da zapiše sve zainteresirane za izlet. Nije bilo zainteresiranih. U petak do 18 h, dva dana prije izleta, nije se prijavio nitko. Ana i ja smo bili prvi, no ipak ne i jedini, a u subotu se prijavio još i Zoran te smo tako imali pun automobil.

U nedjelju ujutro, uz već za ovo doba godine uobičajeno upozorenje HAK-a, „ne idite na put ako baš ne morate“ krećemo put Jasenka, odnosno planinarske kuće Stalak, tradicionalnog polazišta na Kolovratske stijene. Sama planinarska kuća nalazi se na staroj Rudolfskoj cesti Jasenak – Novi Vinodolski, 12 km od Jasenka na nadmorskoj visini od 1046 metara. Na proširenju kod

kuće nismo mogli parkirati zbog snježnih nanosa pa smo automobil morali ostaviti kilometar niže. Kuću smo iskoristili za stavljanje dodatnih slojeva odjeće i sve ostale opreme potrebne za hodanje po snijegu. Hod do prve postaje, planinarskog skloništa Duliba (Zelena kuća, 750 m.) proveden je u opuštajućem ozračju uz lagano ćaskanje i prepričavanje zgoda s prošlih planinarskih pustolovina. Neki poseban spokoj možeš osjetiti kada hodaš po snijegom prekrivenoj šumi u zimskom periodu, taj mir i samoću ne možeš osjetiti u drugim periodima godine i upravo je to jedan od razloga zašto volim planinariti po zimi.

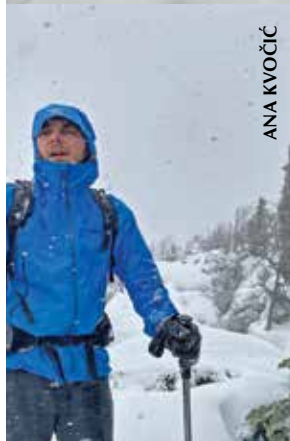
Dolaskom do skloništa zatekli smo prizor uobičajen posljednjih godina, što znači da nas je dočekaao nered popraćen gomilom otpada te odbačene odjeće i obuće koje su ostavili migranti na putu prema svom odredištu. Nakon kratke okrepe, došlo je vrijeme da popravimo opremu, stavimo krplice i krenemo. Od Zelene kuće uspinjemo se strmo, a rijetke, izbljebile markacije naznačuju nam da se ovom stazom ne prolazi često. Uživamo u zaštiti koju pruža šuma, no izlaskom na greben to nestaje i postajemo izloženi snažnom vjetru koji pojačava osjećaj hladnoće te snijegu koji neumorno pada. Sav spokoj koji sam do tada osjećao

nestaje te polako postajem svjestan u što sam se upustio. Ispred nas se ne nazire ništa doli smrznutih i snijegom pokrivenih stijena. Vjeko spretno poput divokoze skače po njima tražeći put jer su markacije, ako i postoje na ovom dijelu, skrivene ispod snijega. Za to vrijeme mi pratimo njegove stope i pažljivo koračamo u nadi da nećemo upasti u rupu među stijenama.

Krplje su se i ovdje pokazale poprilično zahvalnom opremom, s obzirom na to da je u njima puno teže propasti u rupu, dok od dereza na ovom terenu ne bi bilo puno koristi. Vjetar i dalje neumoljivo puše, snijeg ne prestaje padati, a mi skačemo s kamena na kamen gotovo bez razgovora. Veseli razgovor i smijeh od prije par sati zamijenjen je ozbiljnošću i krajnjim oprezom jer te na ovakvom terenu i u ovakvim vremenskim uvjetima jedan krivi korak može skupo koštati. Koja od tih stijena preko kojih smo prelazili je bila sjeverni, najviši vrh Kolovratskih stijena (1099 m), nikome od nas nije bilo bitno (osim možda Vjeki), samo smo željeli ugledati tuljac GPP-a jer on označuje da smo na dobro nam poznatom južnom vrhu i da je kraj grebena blizu. Na samom vrhu smo se zadržali točno toliko dugo koliko je trebalo Zoranu da uslika selfie. Pogleda s vrha nije bilo, ali moram priznati da mi uopće nije bilo do pogleda jer sam jedva čekao da se maknem sa stijena i stanem na čvrsto tlo. Nakon spusta sa stijena osjećam sreću ali i laganu nervozu jer sam poprilično umoran, a potrebno je vratiti se do auta. Zelena kuća nam je još jednom poslužila kao sklonište i mjesto za objedovanje, no vremena za odmor nema jer dug je povratak pred nama. Snijeg je zameo tragove, noge su teške, noć pada, a nama preostaje još sat i pol hoda, većinom uspona, do Stalka. Zadnjih sat vremena hodamo u mraku, umor je sveprisutan i kroz misli mi često se nameće pitanje: „Kaj mi je ovo trebalo?“

ZORAN ZRNIĆ

ANA KVOČIĆ

ANA KVOČIĆ

ZORAN ZRNIĆ

GRUPNA FOTOGRAFIJA
NA KUROZEBU

HRVOJE ŠTUK

KUROZEB

— Ivana Orešković —

Ako se po jutru dan poznaje, ovaj dan nije obećavao puno i malo tko bi rekao da će se pretvoriti u savršen dan za pamćenje.

Polazak u 6:30 iz Zagreba pomaknuo se za desetak minuta kasnije i nakon ukrcavanja u minibus vesela i glasna družina krenula je put Senja. U busu uobičajena prozivka da ne ispadne da je netko ostao na maglovitom parkiralištu. Obavezne anti-COVID mjere u obliku cijepjenja višnjevcem i šljivovicom. Vrećica iznenađenja koju je Toni odnekud izvukao i pravedno podijelio kako bi svi bili zaštićeni, naišla je na glasno odobravanje i tako je tro-

satna vožnja proletjela ko od šale. Još se nismo ni snašli, a već smo izbacivali ruksake iz busa i veselo ih prtili na leđa u malom selu Čačići podno Velebita. Vrh zvučna i vrlo zanimljiva imena samo je čekao na nas – Kurozeb.

Kurozeb je ovaj put bio milostiv i ni jedan muški planinar nije bio u opasnosti od ozeblina te vrste. Cijeli se dan moglo čuti zanimljivih opaski na račun tog imena što je posebno bilo zanimljivo muškom dijelu ekipe.

Zajednička fotka iz objektiva Jagode i Hrvoja označila je pripremu i svi su jedva čekali start. Ekipa je bila svjež, poletna i puna entuzijazma osvojiti taj vrh i ubrzo smo krenuli putem starih pastirskih staza.

Odmah na početku prštalo je zrakom oduševljenje kravicama, konjima i magarcem. Znatiželjno su nas gledali iza električne ograde koja tu nije bila otprije i sad je zatvarala ulaz na stazu. Malo smo vrludali i preskakali ne bismo li došli do markacije. Ima tamo i bikova u ogradi pa se nije za šaliti. Što je sigurno je sigurno.

ČARI PLANINARENJA

I onda put pod noge pa kroz grmlje. Ispred nas je planina koju treba osvojiti! Staza je dobro markirana i u početku je kolona išla sasvim glatko. Zezancije i humora nije nedostajalo i baš sam pomislila kako je planinarenje, iako možda ponekad naporno i teško, u stvari divan spoj ljudi i prirode utkan u neke neraskidive veze prijateljstva i povezanosti među generacijama. Svatko ima svoje priče i doživlja koje se obnavljaju pričavanjem pri ovakvim susretima i izletima. Jedna posebna strast veže ljude i svi su isti bez razlike. Malo mi je bilo žao što nisam ranije otkrila čari takvog života, ali kako se kaže nikad nije kasno za postavljanje novih ciljeva i sanjanje novih snova.

Kako se penjemo stazom tako se na malo višem dijelu otvaraju prekrasni vidici. Pogled prema Pagu jednostavno je očaravajuć i pratit će nas cijelim putem kad god bacimo pogled iza ramena. Staza je dijelom teže prohodna zbog većeg kamenja, dijelom skoro pa pitoma i podsjeća na stazu Čarobnjaka iz Oza. Dorothy i društvance veselo skakuću uz brdo s kamena na kamen još poletni i nabijeni adrenalinom.

Budući da se radi o stočarskim putevima i da je sve pokriveno konjskim kolačima i kravljim tortama, trebali smo paziti da doskok sa kamena ne bi bio na mekano. Posebno sam bila

IVANA OREŠKOVIĆ

Kako se penjemo stazom tako se na malo višem dijelu otvaraju prekrasni vidici. Pogled prema Pagu jednostavno je očaravajuć i pratit će nas cijelim putem kad god bacimo pogled iza ramena. Staza je dijelom teže prohodna zbog većeg kamenja, dijelom skoro pa pitoma i podsjeća na stazu Čarobnjaka iz Oza. Dorothy i društvance veselo skakuću uz brdo s kamena na kamen još poletni i nabijeni adrenalinom.

Budući da se radi o stočarskim putevima i da je sve pokriveno konjskim kolačima i kravljim tortama, trebali smo paziti da doskok sa kamena ne bi bio na mekano. Posebno sam bila

Kako se penjemo stazom tako se na malo višem dijelu otvaraju prekrasni vidici. Pogled prema Pagu jednostavno je očaravajuć i pratit će nas cijelim putem kad god bacimo pogled iza ramena. Staza je dijelom teže prohodna zbog većeg kamenja, dijelom skoro pa pitoma i podsjeća na stazu Čarobnjaka iz Oza. Dorothy i društvance veselo skakuću uz brdo s kamena na kamen još poletni i nabijeni adrenalinom.

ŠUMSKI SUHOZID

IVANA OREŠKOVIĆ

VRH
KUROZEB,
1168 M

IVANA OREŠKOVIĆ

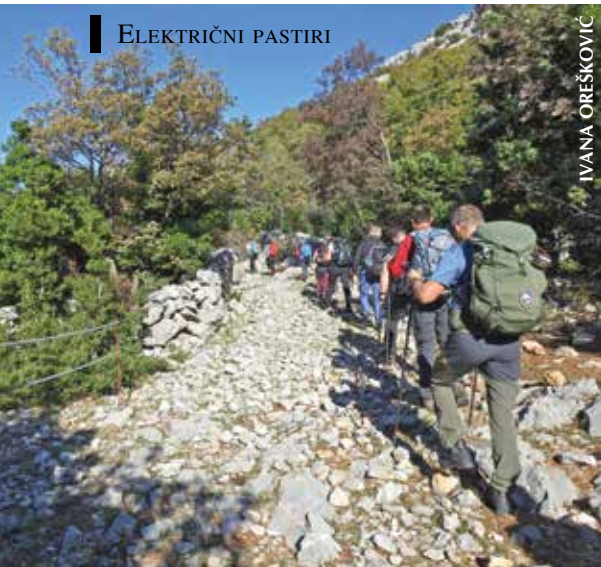

HRVOJE ŠAŠEK

PREDAH PRIJE RADLOVCA

ELEKTRIČNI PASTIRI

IVANA OREŠKOVIC

sretna u povratku jer se ipak isplatilo imati dobru lampu na glavi da me put ne odvede u tu slastičarnicu *par excellence*. Staza je cijelo vrijeme prilično strma. Onome tko hoda redovito, to nije problem, no oni koji nisu toliko redoviti imaju češće pauze i finalno se svi sastajemo na zbornom mjestu prije Radlovca. Tu je izronila predivna livada sa još posebnijim pogledom prema okolnim brdima. E, sad je teško opisati tu ljepotu u malo riječi. Kotlina opasana brdima prošaranim stijenama i niskim grmljem. Nema puno visokog drveća kako je i red na Velebitu jer vjetrovi i snijeg rijetko dopuštaju raskošan život, ali i to što raste izgleda neobično živopisno. Jesen je ovdje učinila svoje i boje su fantastične. Kako smo se skupljali na zajedničkoj klopi, tako su se skupljali i oblaci iznad nas. Predah uz čavrljanje i punjenje energije. Pokoja cigareta i pivce izvučeno iz skrivenih pretinaca spremljeno samo za tu priliku. Gušti su gušti. Tu su pale i odluke tko će dalje na vrh, a tko je postigao svoj današnji maksimum pa će ostati uživati u pogledu odozdo na okolna brda.

Krenuli smo dalje, a budući da sam već uobičajeno zadnja u koloni jer želim uhvatiti svaki kadar tako sada hvatam neke epske trenutke kolega planinara u hodu prema cilju. Meni je sve drama i oni koji me poznaju više se ne čude ushićenju kod svakog malo ljepšeg kamena. Bacanje štapova na pod i skoro leteći stav da bih uslikala veliko kameno srce koje je Darac postavio uz stazu; na moju sreću prošlo

je skoro neprimijećeno. Kasnije se ispostavilo da je upravo ta instalacija bila pun pogodak. Na svakom koraku neka skulptura. Zanimljivo je kako se priroda poigra i složi nevjerojatne oblike koji, gledani iz raznih kuteva, podsjećaju na neke likove, srce, prozor ili najoriginalnijeg lava kojeg sam dosad vidjela na planini.

NAPOKON KUROZEB

Život na Velebitu uvijek je bio težak. U prošlosti posebno zbog izoliranosti i zašto što je trebalo preživljavati s malo sredstava pa su stanovnici Velebita morali razvijati vlastitu kulturu i načine gradnje raspoloživim materijalom. Ovdje smo naišli na stočarske suhozide i čak jedan plato za skupljanje kišnice s bazenom. Suhozidi koji dijele velike parcele zemlje posebno su efektni i protežu se od podnožja do vrha brda.

U smanjenom broju krenuli smo prema današnjem cilju, Kurozebu. Kako to obično biva, svi su se raštrkali, Hrvoje i ja malo smo skrenuli sa puta i eto nas već poprijeko kroz šumu kako tražimo put prema pravoj stazi. Hrvoje prati kartu na mobitelu, mene baš briga jer pratim Hrvoja i bavim se skroz drugačijim brigama. Je li to što vidim na zemlji medvjede ili konjsko? Je li friško ili se možemo opustiti? Bilo kako bilo, neću propustiti ovjekovječiti ove suhozide u šumi. Ako i naiđe medo, možda ga zid malo uspori dok preskače. Kruno je već nestao sa ostatkom ekipe.

Kurozeb nije daleko i potrebno je samo malo vijugati zlaćanom šumicom, pratiti slabo vidljive markacije livadom i uskoro smo na pravom putu. Do vrha vodi staza preko nekoliko brda i svakim usponom otkriva se novi očaravajući pogled. U jednom sedlu prerija i suha trava koja izviruje ispod stijena. Ponovno uspon na vrh s kojeg puca pogled na Pag i zavjesu sunčanih zraka koje paraju oblak. Zatim sedlo između dva brda – surovo, kameno i negostoljubivo. Krajolik se

izmjenjuje sve dok nismo stigli do samog cilja, a kad tamo cijela ekipa uživa u preostaljoj klopi i veličanstvenim pogledima.

Bez Hrvojevog drona i njegove svemogućne tehnike ne bi bilo niti fotki koje nam prikazuju neku skroz drugu dimenziju i veličanstvenu ljepotu toga kraja. Mi planinari, maleni kao svječice na torti. Eksplozija jesenskih boja kud god pogledaš. Stvarno smo imali sreće to doživjeti. Zajednička fotka na vrhu i vrijeme je za silazak. Do busa je još kojih dva i pol sata hoda nizbrdo.

KAO U VESTERNU

Odluka vođača je bila spustiti se po nemarkiranoj stazi vršnog grebena koja se strmo obrušava na početak Radlovca. Strmo je i kamenje se kotrlja i pomiče pod nogama. Treba nam kojih pola sata za silazak sa brda i taman u zalazak sunca krećemo stazom prema Čačićima. Siluete planinara polako jedan po jedan odlaze u suton podsjećajući na neki stari vestern.

Malo težih nogu i oprezno silazimo stazom preko velikih stijena koje izviruju svako malo. Sunce se napokon gubi tamo negdje iza horizonta i zadnjih sat vremena glumimo krijesnice. Točno po procjeni smo kod busa smo u 19:30. Većina ekipe je već kod busa i odmara umorne noge. Još jedan odličan izlet. Zahtjevna staza koja se penje skoro svih 7 km i isto toliko spušta, ali uz dobro društvo i savršeno vrijeme prehodana je bez problema. Do sljedećeg izleta, pozdrav!

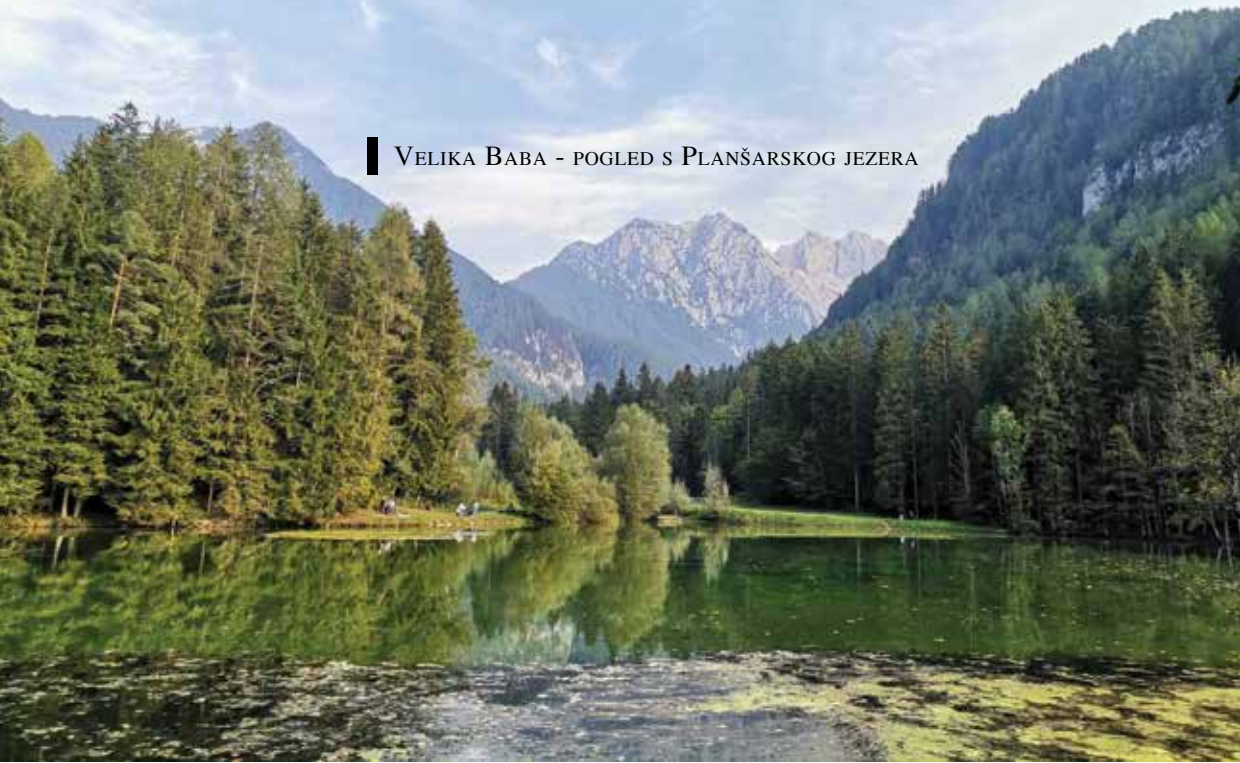

RUDIJEVA VERTIKALA

VELIKA BABA

Tekst: Luka Molvarec
Fotografije: Luka Molvarec
i Maja Lončar Petrić

VELIKA BABA - POGLED S PLANŠARSKOG JEZERA

ZAJEDNIČKA - POLAZAK 1. DAN

Dugo toplo ljeto. Ležim na plaži i upijam tople zrake sunca. I sam teško mogu povjerovati da je već 16. rujna. Iz potpunog zena godišnjeg odmora i poluuspavanog stanja mozga grubo me trgne zvonjava alarma na mobitelu. U podsjetniku na mobitelu piše „nazvati domara na Kranjskoj koči na Ledinah i organizirati smještaj“.

Mozak je posljednjih 10ak dana toliko odlutao da je trebalo podosta vremena da shvatim misao poruke alarma. Priča je krenula krajem mjeseca kolovoza kada sam prvi put kontaktirao domara radi rezervacije smještaja od 25. do 26.9.2021. U razgovoru s domarom primjetih da se korona kriza duboko zavukla u sve kutke naših života i da živi i u svijetu planina jer nikakve konkretne informacije nisam uspio dobiti: „Dom će možda biti otvoren, možda neće, ako budu ovakvi uvjeti s koronom onda će biti, a ako ne budu onda neće biti, najbolje da nazovete sredinom rujna pa ćemo znati više.“

Prisjetio sam se tada razgovora i što mi je podsjetnik na mobitelu htio reći. Primim se telefona i zovnem deželu. Domar kreće u istom tonu kao i prije 3 tjedna: „Dom je službeno zaprt, al ak bu vremenska napoved v redu bu otprt, najbolše je da pokličete za tjedan dni pa bumo znali vse.“ Razumijem čovjeka, ali ja moram znati spavamo li na tom domu ili tražim drugi. Mislim u sebi:

FERRATA VELIKA BABA

ak zvisi Kranjska koča na Ledinah uvijek je otvorena Češka koča pa ću malo izmjeniti plan puta i izlet će se održati. 3 dana prije polaska gledam vremensku prognozu za Zgornje Jezero i izgleda jako dobro. Ponovno zovem „Janeza“ na domu i pitam jel bu il nebu? Javlja se domar (i on je valjda gledal istu prognozu) i veli da bu otvoril dom. Rezerviram 10 mjesta, na to me pita domar bumo kaj jeli? Ja mu velim ak bu skuhal mi bumo jeli. Pitam ga kaj se nudi? Odgovor: „A to ovisi o vremenskoj napovedi!“ (Mislim da nisu bile u pitanju zimska kuhinja u zatvorenom i ljetna kuhinja na otvorenom.) Po rečenom si mislim – to bu dobro noćenje. Dom rezerviran! Odlično, sad prijevoz. Vrlo slična problematika povuci-potegni, ima-nema. Nakon 2 dana natezanja imamo i kombi!

Veselo društvanje okuplja se na standardnom okupljalištu za izlete koji kreću subotom – na Trnjanskoj cesti iza Lisinskog. Pet kapelaša i troje matičara. Kombi lagano grabi prema granici, brzinsko stajanje za testiranje na koronu (umjesto jutarnje kavice)

i već smo u deželi. Odlučujemo se popiti kavu u Zgornjem jezerskom, ljepši je pogled na vrhove planina nego na tornjeve punionice goriva na benzinskoj crpici. Stajemo u pizzeriji s velikom terasom i pogledom na sjevernu stranu Kamniških alpa, to ja zovem mjestom za popit kavu. Tako kofeinom okrijepljenih tijela i duša vozimo još 15ak minuta do parkinga, odakle krećemo hodati.

IZAZOVNA FERRATA

Plan je bio podijeliti se u dvije grupe. Grupa A će ići preko jedne od najzahtjevnijih ferrata u Sloveniji pod imenom „ferrata Češka koča“ na Češku koču, a zatim se spustiti na sipar i dići na Koču na Ledinah preko „Slovenske poti“, a druga grupa preko „Lovniške poti“ direktno na koču na Ledinah. Na samom startu pozdravljamo se s 4-članom ekipom koju predvode Miljenko i Jagoda te nas petero kreće prema ulasku u ferratu. Na putu prema ferrati gruntam si kak bu taj uspon izgledal jer prema informacijama koje sam prikupio sa raznih strana ne bu nam baš

lako. S osmjesima od uha do uha stojimo ispod vertikalne stijene u koju je utisnuta sajla i navlačimo pojaseve, ipsilone, karabiniere, rukavice i kacige. Spremni smo! Prvu vertikalnu prelazimo kao od šale, dolazimo do zavoja i ulaska u drugu vertikalnu. Maja iz Matice ide prva i uz malo muke prelazi zeznuti D/E težinski detalj izlaska iz vertikalne. Sljedeća na redu je Božica iz Matice. Do detalja D/E ide, detalj nejde pa nejde. S police sa strane pokušavam savjetima dati motivaciju ali bezuspješno. Bilježim prvo odustajanje. Uzverem se do Božice i korak po korak spuštam je do police. Istovremeno nalazim puteljak ispod police koji obilazi ferratu i spušta se na njen početak. Vraćam se s Božicom na ulazak u ferratu i objašnjavam joj kuda treba ići da se spoji na put koji će je

odvesti na Koču na Ledinah, ali joj velim da pričeka još malo možda će imati pratnju. U taj trenutak spazim čovjeka koji se spušta po siparu s lijeve strane ferrate i čekam da dođe do mene da ga pitam je li je išao ferratom i kakvi su njegovi dojmovi. Kad se približio ispred sebe vidim čovjeka oderanih koljena i razbijenih nožnih prstiju koji mrmlja sebi nešto u bradu. Pitam ga kakva je ferrata i je li je uspio. Odgovara mi da je na dva detalja toliko zeznuto da je na polovici ferrate odustao i odlučio spustiti se siparom, na pitanje gdi su mu cipele, nonšalantno je pokazao na ruksak. Mislim si: „Šarolik je vrt Božji.“ Vraćajući se prema ferrati glasan urlik zapara zrak. Trčeći ulazim ispod police i vidim pratnju Božici. Matej šutke se vraća na policu i mrmlja: „Ovo je full zaj**ano“. Pokazujem Mateju

put do Božice i u isto vrijeme vičem Božici da pričeka. Sad je na redu Kiki. Zalet do detalja D/E pa dalje nejde. Ima taktiku, malko će odmoriti pa pokušat ponovno. Pa ponovno, pa ponovno. Nakon trećeg pokušaja karabiner ipsilona mu zapinje za klin koji fiksira sajlu i tako naš Kiki u poluvisećem položaju cijedi svoju nužno potrebnu energiju. Tu kreće borba stijene i čovjeka/Kikija. Zalet-3 koraka-peku ruke-sjedanje u pojas i tako unedogled. Gledam patnje mladog Kikija s police i jedinu šansu da ga iskopčam vidim u tome da, otrčim preko sipara pokraj ferrate, uđem u polovicu ferrate, spustim se do njega i odozgora izbijem karabiner ipsilona koji je zapeo ili druga solucija; da Kiki skupi svu preostalu snagu, napravi 5 koraka uzbrdo, dignu se iznad razine klina i iskopča se sam

jer tako više karabiner neće biti opterećen.

GRAVITACIJSKA SILA

Dok ja tako mozgam i iznosim mu svoje viđenje rješavanja problema u kojem se zatekao, Kiki ima druge metode za spas vlastitog sebe. Čupa rukama kamenje koje viri iz stijene i „udri Miško“ po karabineru (ja od scene dobivam mlade, 3. okot). Nakon što je ogolio i „oslobodio“ stijenu viška kamenja (nije više bilo kamena na dohvat ruke za izbijanje karabinera) ipak je pribjegao metodi broj 2 i uspeo se 5 koraka uzbrdo i oslobodio se. U njegovim očima vidio se sjaj kao u očima dugogodišnjeg zatvorenika koji napušta svoju tamnicu. Taj sjaj iz očiju preselio se u njegovo tijelo, koje je zaključilo da je spašeno, pa se opustilo i počelo samoinicijativno bez

razgovora s glavom vlasnika spuštati po sajli i nije čulo urlike vodiča s police ispod njega „UKOPČAJ SE, UKOPČAJ SE“ jer je, naime, bio osiguran samo jednim karabinerom.

U tom trenutku ruke otkazuju poslušnost i gravitacija radi svoje. Kiki na trenutak osjeća sve zadovoljstvo bestežinskog stanja, ali ga zatezanje jednog kraka ipsilona vraća u krutu zbilju. Njiše se naš Kiki kao jo-jo, pa malo kukom u stijenu, pa malo rebrima, pa da ne udara samo donjim dijelom tijela za kraj mi zorno predočava kako se kucaju dva kozoroga i ljubi kacigom stijenu. Kako bi rekao Aksentije u *Maratonci trče počasni krug*: „Ako me sad nije šlogiralo, neće nikad“. Gledam Kikija koji visi horizontalno i smijuljeći se pokazuje mi palac prema gore. Hvala Vam, nebeski šetači koji ga čuvate.

Uz 2-3 pokreta Kiki je pored mene na polici. Vičem ostatku ekipe da čeka jer imaju još jednog člana za uspon na Koču na Ledinah. Uz sve te peripetije skoro pa sam zaboravio na Maju koja strpljivo čeka iznad vertikale. Stijena nije nimalo milostiva i olako odbacuje njoj neželjene penjače pa razmišljam da se popnem do Maje i da izađemo na pola ferrate i spustimo se do ostatka ekipe. Samo treba se popeti do Maje. Nekako uspijevam proći zeznuti detalj i objašnjavam Maji situaciju koja nije niti bila svjesna što se sve ispod nje događalo jer se osigurala „paničarom“ i malko odrijemala u stijeni. Za desetak minuta dolazimo do najtežeg detalja ferrate težine, gdje je ujedno i ulaz/izlaz iz ferrate ako penjač shvati da je detalj iznad njegovih mogućnosti. Gledam detalj, gledamo se Maja i ja i pada odluka. Ajmo probat. Detalj je stvarno zeznut, a tehnika je sljedeća: objesi se s obje ruke za sajlu, zanjžiši rit tako da stopala prebaciš do

ULAZAK U FERRATU NA ČESKU KOČU

KO PREŽIVI, PRIČAT ĆE

prstiju ruku i malo ispod prstiju donovima se okomito fiksiraš za stijenu. Nevjerojatna poza. E, sad takav spigan moraš kao pauk plaziti 5-6 metara horizontalno u istoj pozi tijela. Začudujuće brzo savladavam taj detalj i kroz 15ak minuta izlazimo iz ferrate. Cvjetam kao poriluk na mjeseci. Nakon kraćeg odmora na Češkoj koči krećemo prema Koči na Ledinah. Nažalost moramo se spustiti cijelu visinsku razliku ferrate do sipara jer je put „Črez Žrelo“ (put prati izohipsu od Češke kočice do Koče na Ledinah) zatvoren zbog velikog odrona kamenja koji je počupao polovicu klinova i sajli. Puni pozitivne energije zbog dobro odrađenog posla u ferrati za cca 2 sata stižemo na odredište. Ostatak ekipe je već na kući i tako okupljeni uživamo u pivu i zalasku sunca.

NA VELIKU BABU

Nakon piva upoznajem se s domarom Damjanom. U tri riječi sve se zna spavamo epidemiološki po troje u 3 velike sobe. Vrlo brzo cijela družina sjedi s domarom za velikim stolom pokraj peći u blagovaoni i Vargek baca pošalice kao deda mrz darove iz vreće. Uz smijeh liježemo oko pola 11 i tonemo u san.

Jutro lagano broji 7 sati, doručak pa polazak. Već na domu se stavlja oprema i krećemo prema ferrati na Veliku Babu. Ferrata nije pretjerano zahtjevna do „Rudijeve vertikale“ gdje je sajla priljubljena uz stijenu i vertikalno se penje 300 metara. Za nekih 2,5 sati stižemo na vrh. Predivan dan nagradio nas je vidicima na sve strane svijeta. Vidi se cijela sjeverna strana Kamniških alpa, cijela Košuta i dio Karavanki te puno vrhova u Austriji. Nakon sat vremena odmora grupica na vrhu već

lagano drhtulji od zime, vjetra i želje da krene dalje. Vargeka i Romana još nema. Grupi dajem zeleno svjetlo za polazak, a ja ću pričekati Vargeka i usmjeriti ga nazad prema Koči na Ledinah planinarskom stazom jer grebenski put koji nas očekuje nije osiguran i za njegov prolazak treba podosta vremena i jakih živaca jer je put „žilet“ (provalija sa svake strane 200-300 metara). Za pola sata stižu Vargek i Roman i objašnjavam im situaciju. Nisu prezadovoljni, ali prihvaćaju prijedlog. Slikanje u pozi lastavice s Vargekom i možemo dalje. Brzo sustižem ostatak ekipe i nastavljamo hod grebenom koji je ujedno i granica Slovenije i Austrije.

Priroda je čudesan tvorac i oblikuje kamen u najrazličitijim oblicima. Svaki dio vijugavog grebenskog puta iznenađuje nas svojom ljepotom. Greben prati izohipsu do pred sedlo „Jenkova planina“ i onda se naglo obrušava prema sedlu. Strmi spust čini umorne noge lagano želatinoznima. Odlučujemo se za malo dužu pauzu na sunčanoj livadi Jenkove planine osim Matjaža i Božice koji imaju jaku želju popeti se još i na Goli vrh. Usklađujemo satove i nezasićni duo odlazi put Golog vrha. Maja, Zoran i ja vadimo šećer iz ruksaka i u slast mljackamo datulje, kekse, čokoladu, Studentenfutter i nastavljamo se izležavati. Nakon nekog vremena moramo i mi dalje, teško se pridižemo i spuštamo prema parkingu u dolini. Za pola sata stižemo do kombija. Presvlačimo znojne stvari i ne prođe ni 15 min kad čujem glas Matjaža: odlično i oni su stigli. Sad još treba uhvatiti Vargeka i Romana koji su se vraćali lakšim (=dužim) putem. Uspijem ih

dobiti na mobitel, ali veza se brzo prekida. Za 15 min Vargek hvata signal i javlja da su upravo stigli na koču na Ledinah i da su uspjeti nažicati domara pivo makar je već zatvorio dom. Bravo za njih, ali to znači još barem 2-3 sata silaska za njih, a čekanja za nas. Obznanjujem stanje stvari družini i odlučujemo pokupiti Jagodu i Kikija na jezeru na koje su se spustili direktno s Koče na Ledinah i uživali tamo veći dio dana.

Dolaskom na jezero uvidamo da to nije mjesto za nas umorne planinare jer podsjeća na špicu sezone na Plitvicama (milijun ljudi). Odlazimo zato u pizzeriju gdje smo dan ranije pili kavu i to je bila dobitna kombinacija. Mjesta ima, pizza prvoklasna i ko sjedi za šankom? Domar Damjan. Nastavljamo razgovor u tonu u kojem smo završili jučer i kroz smijeh se pozdravljamo s Damjanom. Vargek je oduvijek bio gospodin i zna da ne treba zvati dok čovjek jede pa je, kako je i red, odlučio nazvati kad sam stavio zadnji zalogaj pizze u usta. „Dojdi po nas... tu smo“ zaziva glas s druge strane žice (ne znam kak se to danas veli jer je sve bežično). Za tren oka sam u kombiju i jurim po Vargeka i Romana. Došli su kao kauboiji u zalazak sunca, okrećem kombi i dečki sjedaju (Vargek me zaj**** da kaj sam se tak daleko parkirao da nakon celog dana mora još hodati, a parkiran sam puna 3 metra od njega). Dečki su toliko umorni da ne žele ništa pojesti u pizzeriji, ali su cure spremile 2-3 kriške pizze koje su „prek volje“ pojeli. Kombi brzo guta kilometre i za 2 sata smo u Zagrebu.

Babo, ne znam zašto ti nadjenuše takvo ime jer ni u kojem pogledu nisi baba već razigrana dekllica koja plijeni svojom ljepotom i gordošću.

RUDIJEVA VERTIKALA - SAMO
ZA NAJHRABRIJE

Kiša, bura i

Lipa stara

— Tekst: Goran Macut; Fotografije: Hrvoje Šašek —

VELIKO RUJNO

KRENULI SMO TOČNO NA VRIJEME, ODNOSNO MRVICU KASNIJE NEGO ŠTO SMO PLANIRALI. NAŠ DRAGI VODIČ VJEKO NAS JE ZABRINUO PRIČOM KAKO JE NEŠTO ČUDNO NAPRAVIO S KOMPIJEM NAKON ČEGA SE UPALILA ŽARULJICA UPOZORENJA, KOJA JE USKORO NEOBJAŠNJIVO PRESTALA SVIJETLITI. NIJE BAŠ BIO SIGURAN JE LI SVE U REDU I S TOM STREPNJOM U ZRAKU KRENULI SMO PUT STARIGRADA PAKLENICE.

Nakon kratke opskrbe u Starigradu auto-kukom smo testirali integritet jednog zidića na parkiralištu. Zadovoljni rezultatom provjere, uputili smo se prema Velikom Vagancu. Usput smo stali kod krasnog i autom lako dostupnog vidikovca na izlasku iz Starigrada Paklenice. Nakon obaveznog fotkanja i proučavanja informativnih ploča, puni elana i volje za hodanjem, žurimo dalje. Nismo baš najbolje shvatili što su to „mirila“. Ta nam je zagonetka ostala za idući posjet. Putem je pao dogovor o razdvajanju ekipe. Maja i Hrvoje će se pozabaviti logistikom i doći kombijem do Velikog Rujna, a ostali će obići par kukova pa im se pridružiti nakon silaska s Bojinog kuka.

STRANPUTICE

Rastajemo se na parkiralištu i hodamo prema Velikom Vagancu i Žlibatom kuku. Držimo vrlo brz tempo i zaobilazimo Žlibati kuk. Nakon toga na karti vidimo da postoji vidikovac pod Pragom. Nije daleko i rado se odlučujemo za tu stranputicu. Putem do tamo razmišljam da mi je žao što u nacionalnom parku nije dozvoljeno kampiranje, gdje god se okrenem vidim krasno mjesto za šator. Mekana trava svuda oko mene. Vidikovac nije razočarao, stvarno je krasan i zahvalan sam ekipi koja je markirala put do njega.

Krećemo dalje put vrlo poznatog i još prepoznatljivijeg Jaginog kuka. Nakon obaveznih fotografija nastavljamo do

raskrižja koje me mrvicu zbunilo jer ga nisam vidio niti na jednoj karti koju sam imao kod sebe. HGSS-ova karta Paklenice i otvorene karte dostupne preko Interneta (OpenStreetMap) nudile su samo

stazu prema Bojinom kuku. Vjekina starija SMAND karta pokazivala je i put prema Krilatom kuku, a na terenu smo vidjeli putokaz prema njemu i svježe markiranu stazu. Odlučujemo se na tu opciju, s planom da nakon Krilatog kuka produljimo istom stazom prema Bojinom kuku. Put prema Krilatom kuku odlično je markiran i uskoro smo tamo nagrađeni spektakularnim pogledima. Pretpostavljam da je staza neko vrijeme bila zapuštena, a sada je nanovo markirana. Jako mi je drago da je obnovljena, Krilati kuk zaista se isplati vidjeti.

Nakon mora okinutih fotografija krećemo dalje s naumom da nastavimo istom stazom prema Bojinom kuku, međutim plan se izjalovio kada nismo mogli pronaći nastavak puta. Nakon malo lutanja pronalazimo stare izbljedile markacije i zaključujemo da ovaj dio puta nije obnovljen, ali odlučujemo nastaviti dalje. To se pretvorilo u pravu stjenovitu avanturu punu stranputica i traženja

LIJEVA STRANA: STAZA PREMA BULJMI,
VAGANSKI VRH, VELIKO RUJNO;
DESNA STRANA: VESELO DRUŠTVO PRED
POLAZAK NA VAGANSKI VRH

starih markacija, ali nekako smo ipak izbili na stazu koja ide oko Bojinog kuka.

Nakon kratke okrepe ispod ulaska na saju za vrh Bojinog kuka, razdvajamo se u dvije skupine. Većina nas ide gore, a neki nastavljaju s ručkom i čekaju da se spustimo natrag. Na otprilike pola sajle, kreće padati kiša i na vrhu nas dočekuje pravo velebitsko vrijeme. Najuporniji su čak i kupili žig, a ja sam zaključio da ne želim močiti knjižicu, a mjesto je tako lijepo da se vrijedi vratiti još barem jednom. S obzirom na mokru stijenu Vjeko se sam spušta po ekipu koju smo ostavili u podnožju, a mi nastavljamo direktnijim putem prema Velikom Rujnu. Uskoro se opet svi nalazimo i žurimo po kiši prema našem budućem kampu kraj crkve u Velikom Rujnu. Kiša uskoro prestaje, razgovor postaje sve glasniji i opet je sve u redu.

Dolaskom do crkve u Velikom Rujnu iz kombija vadimo šatore i krećemo s postav-

ljanjem kampa. Budući da prognoza baš i nije idealna, svi mudro smišljamo kako što pametnije postaviti šator i izbjeći vjetar i kišu. Naravno, noć je pokazala da je bura pametnija od svih nas, nitko je nije uspio izbjeći. Dok smo postavljali kamp, do nas dolazi par putnika namjernika koji su nekoliko kilometara dalje zapeli autom, tako da odmah svi kapelaški skaćemo na noge i odlazimo vidjeti možemo li pomoći. Situacija nije baš bezazlena, vučna služba je daleko, ali nekako pomoću kombija i hrpe dobre volje, uspijevamo izvući auto. Nošeni euforijom vraćamo se do kampa i kreće večernje druženje i priprema za počinak. Bura puše, ali ne damo se. Noć je bila duga, bura uporna i glasna, ali svi su šatori ostali na mjestu i ujutro se dižemo točno na vrijeme, nešto kasnije nego planirano.

USPRKOS VREMENU

Kada sam vidio kakva se burna kapa nadvila nad velebitskim vrhovima na koje smo naumili ići, bio sam uvjeren da ćemo tražiti neki alternativni plan. Međutim, Vjeko ne posustaje i uvjераva nas da nije to tako strašno. Pitao sam se vjerujem li više svojim očima ili Vjeki, ispalo je da su moje oči izgubile tu raspravu. Mi polako krećemo, a Maja ostaje s kombijem i obećanjem da će nas već negdje pokupiti na kraju dana.

Za razliku od dana prije, krećemo polako, smrznuti i umorni od jučerašnjih napora. Negdje do Stražbenice mišići su se već i

ugrijali, a srce nam griju vidici na Veliko Rujno i kanjon Velike Paklenice. Međutim, pred nama se diže zid, a prijevoj Buljma čini se nedostižno daleko, negdje gore u burnoj kapi. Kao što to obično biva, pitam se: „Što je meni ovo trebalo?“ Ipak, korak po korak, dolazimo i do Buljme. Kao što je i bilo za očekivati, bura je u prijevoju jako snažna tako da u tišini žurimo što prije doći u bilo kakav zaklon. Srećom, dolaskom na visoravan bura slabi, a mi sve bolje volje odlazimo do skloništa Struge i zaslužene pauze. Nakon kratkog odmora krećemo prema Vaganskom vrhu, svakim korakom ulazeći u sve gušći oblak i na sve jači vjetar. Hodamo u tišini, u uvjetima slabe vidljivosti naša kolona često se raspada, ali kako to obično biva, nalazimo se na vrhu. Ni ovdje nije bilo puno skupljanja žigova, svega nekoliko fotografija i žurimo dalje,

mislima smo već na Lipoj stazi.

Lipa staza na početku se baš i nije pokazala lipom. Snažan vjetar i kiša prate nas u stopu i motiviraju na što brže napredovanje kroz maglu i oblake. Polako već zaboravljamo kako izgleda dobar pogled. Ubrzo dolazimo do sipara koji je u zavjetrini, tako da mi se raspoloženje popravlja. Vjerojatno sam čudan, ali volim se spuštati siparom, podsjeća me to na skijanje koje mi je vrlo drag sport. Spuštamo se siparom i dosta brzo gubimo na visini, a ja si samo razmišljam da mi je vrlo drago što tamo ne idem uzbrdo.

Na samom dnu sipara konačno izlazimo iz burne kape i pred nama puca nevjerojatan pogled na Paklenicu, more i otoke. Postaje mi jasno zašto je netko mudar tu stazu nazvao Lipom. Svi šutimo, vadimo mobitele, fotoaparate i sva ostala čuda tehnike, kako

bismo zabilježili taj pogled. Ali uzalud, ne može fotografija uhvatiti taj trenutak koji čovjek zaradi znojem i bolnim nogama. Iako ga fotografija ne može dočarati, siguran sam da će svi koji su bili tamo dobro upamtiti taj trenutak i taj pogled.

PAKLENICA

Iako je pogled spektakularan, uz zebnju gledamo koliko je more daleko, a tamo je naš cilj za taj dan, Starigrad Paklenica. Čeka nas još dosta koraka pa krećemo. Hodamo puno, tempo je dobar, ali visinski metri toliko polako padaju da se već pitam je li mi sve u redu sa satom koji mjeri visinu. Najzad, krajolik sve više i više počinje sličiti na Mediteran, a u jednom trenu dolazimo i do planinarskog doma. Umorni smo, osjećamo da je kraj blizu, ali znamo da još nije tu. Ipak, utjeha je tu, u domu ima

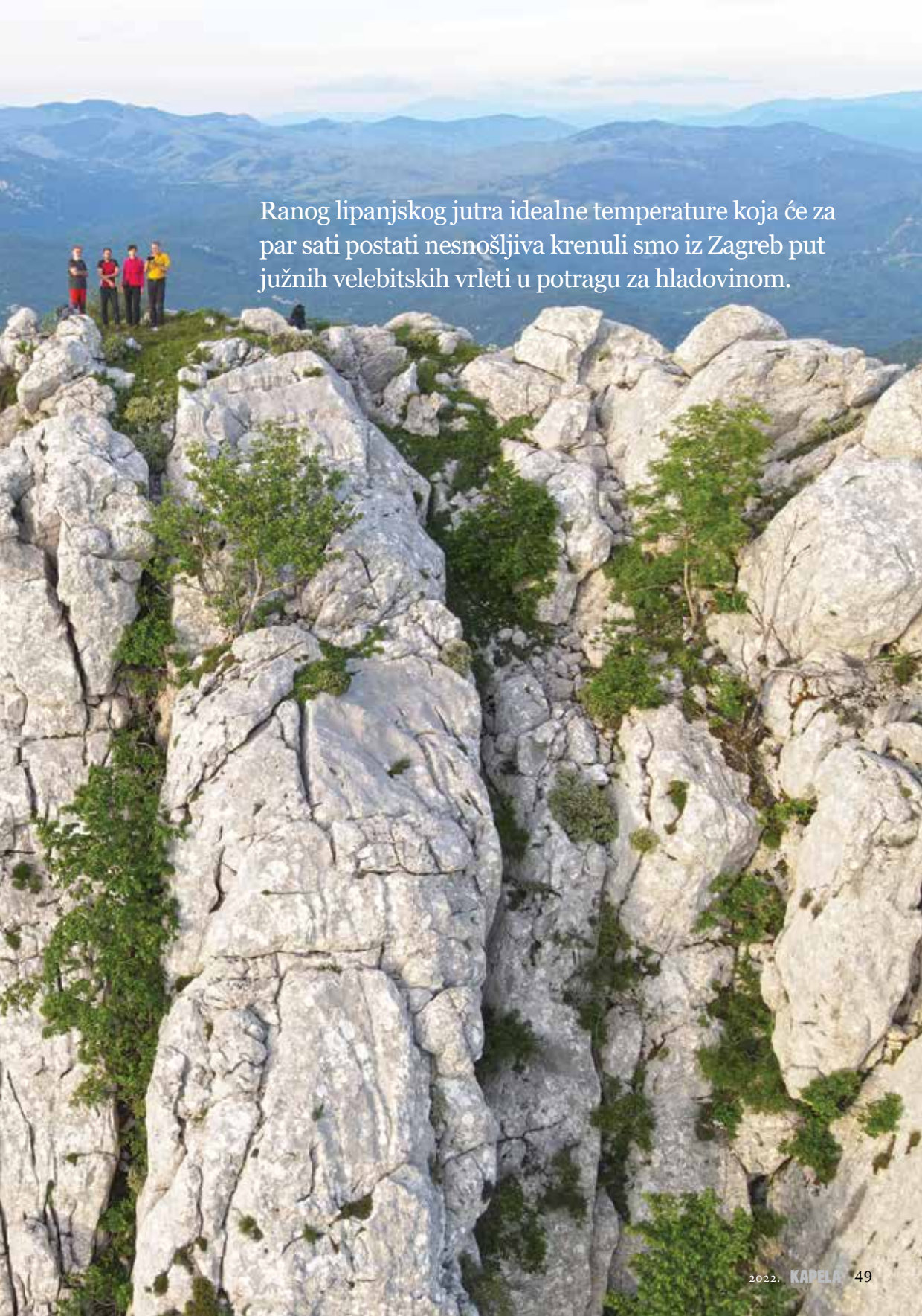
piva, koje nam svima godi više no što riječi mogu opisati.

O kanjonu Velike Paklenice neću ništa pisati, za to tek ne postoje riječi, to se jednostavno mora vidjeti. Mislim da neću nikada proći onuda, a da me ne zapanji ta ljepota. Ipak, uz svu tu ljepotu strahujem. Znam da nakon izlaska iz kanjona moram još dosta hodati asfaltom da bih došao do Starigrada. Međutim, tu nas spašava Maja, koja nas s pivom i čokoladom čeka na samom izlazu iz kanjona. To je to, još jedna krasna tura s kapelašima privedena je kraju. Vjeko se još jednom pokazao kao odličan vodič koji iz nas izvuče nešto što nismo znali da možemo. Ekipu ne trebam ni spominjati, na Kapelinim izletima ona je uvijek sjajna. Povratak u Zagreb protekao je u velikom miru. Neki su spavali, a neki razmišljali o misterioznoj žaruljici s početka priče.

PUT MALOG PRINCA I CRNOPAC

— Tekst: Irena Meglajec —
— Fotografije: Hrvoje Šašek —

KITA
GAČEŠINA
- 1277M

Ranog lipanjskog jutra idealne temperature koja će za par sati postati nesnošljiva krenuli smo iz Zagreb put južnih velebitskih vrleti u potragu za hladovinom.

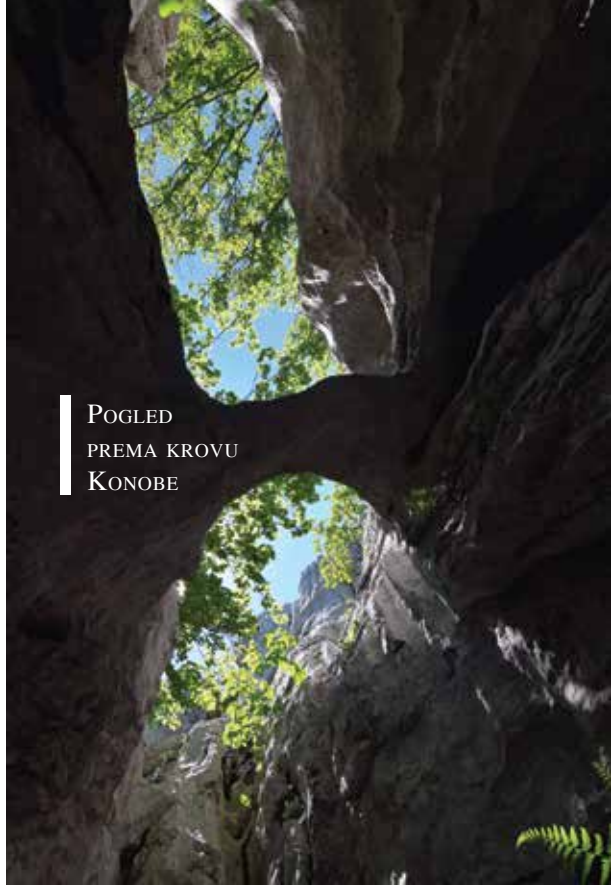
U šumi i uz ponore strmih litica, po labirintu jama i stijena nevjerojatnih oblika, uz hladovinu nadali smo se naći i nadahnuće koje su imali autori kada su ovaj biser prirode nazvali po Malom princu. Jesmo li smo ga našli, svjedočiti može svaki sudionik za sebe, a ja mogu samo reći da sam na trenutke, upijajući taj splet šume i kamena, vrhova i zvjezdanog neba, smijeha uz noćnu vatru, bila dovoljno blizu da od svih i svega vide-nog napravim svog prijatelja i da oni budu, poput prinčeve lisice, jedinstveni na svijetu.

Kako najbolje stvari u životu obično dolaze spontano, tako se i ovdje desilo da fleksibilnost u planiranju dovede do najboljih kombinacija. Umjesto da smo nosili šatore i vreće za spavanje na leđima, to jutro smo na kavi u Gračacu odlučili probati autom osvojiti makadam na lošem glasu, od asfaltirane ceste na Prezidu do polazišta Šimlašice. Loš glas ispostavio se točnim, auto je škripao i kašljao mjesecima poslije, no naša leđa su ostala sačuvana i zahvalna na slobodi pokreta.

UŽIVANJE U VIDICIMA

Dodatan razlog tog odluci o spavanju na Šimlašici bila je i najava velikog broja posjetitelja u maloj Tatekovoju kolibi, gdje smo prvotno planirali noćiti. Oko nje je kameni teren i nema dovoljno ravnog mjesta za kampiranje, a iako se tog vikenda najavljena brojka posjetitelja čudom nije pokazala točnom, svakako smo bili sretni što smo kampirali na Šimlašici jer smo drugo jutro bezbrižno ubacili opremu za kampiranje u auto i nastavili s laganim ruksacima dalje.

Prvi dan, krenuvši svi skupa od Tatekove

POGLED
PREMA KROVU
KONOBE

STANKINA
VRATA I
VESELA EKIPA

simpatične kolibe, nas osam kapelaša i jedan vrijedan panjevac, upoznavali smo jedni druge te stazu kojom smo kročili. Kružna je i dobro markirana, prolazi kroz i preko stijena, uz i podno litica, iznad i ispod živih krošnji i umirućih stabala. Živa i umiruća priroda podastirala se podno naših gojzera, boreći se s kamenjarom nevjerovatnih tvorbi. Najznakovitije od njih dobile su i imena: Dvori, Konoba, Niska i Dvorska vrata, Zdenkova jama, Slipi i Tisni klanac, Podkuk, Krivi klanac, Tonkina i Stankina vrata, Kičma te posljednja i najljepša, Nebeska vrata. Staza nije nešto dugačka kilometražom, no toliko je živopisna i atraktivna da se na svakom mjestu moglo zadržati satima i upijati tu nevjerovatnost prirode. No kako je izlet ograničen vikendom, tako je zadržavanje od deset do trideset minuta na svakom punktu bilo dovoljno, a ovisilo je o željama pojedinaca. Tko jest, tko pit, tko pušit ili piškit. Ostali su za to vrijeme zijevali očima po stijenama i jamama, fotkali mobitelima ili fotoaparatom, a našao se i jedan dron da zabilježi ptičju perspektivu.

Kako su dani dugi u to doba godine, a stazu smo prošli uz dovoljno pauza i guštanja, tako je druga spontanost došla prirodno – u blizini je krasan vrh Kita Gačešina (1227 m), na koji većina suputnika nije nogom kročila pa je stoga pao plan proširiti izlet. Ekipa se razdvaja na one koji nisu nikad bili na Bilom kuku (vrhu u sklopu staze Malog princa) i

one koji jesu. Oni koji jesu, nastavili su put prema Kiti Gačešini, a potonji su ih slijedili nakon spomenutog Bilog kuka (1171 m).

Laganih 45 minuta kasnije, vrh Kita Gačešina pružila je idealno mjesto za odmor i uživanje u vidicima. S jedne strane vizure kukova i šume Crnopca, s druge na Gračac, jezero Štikadu, a s treće na velebitski masiv s istaknutim Svetim brdom. Sjediš, zvjeraš i govoriš „vau“ sljedećih pola sata. Divan dan, plavo nebo s oblačicama, a sam vrh među kamenjem travnat, mekan, za leći i zaspati od sreće.

Ispunjeni pogledima, nakon dovoljno dugačkog odmora, krenuli smo put Šimlašice po stijenama i kroz šumu, da bi rastvorili šatore, zapalili vatru, otvorili nedostatne, ali zato mudre (sutradan smo tako zaključili) količine rakije, i zabavljali se do počinka, pod krošnjama i zvjezdanim nebom. Idealan dan.

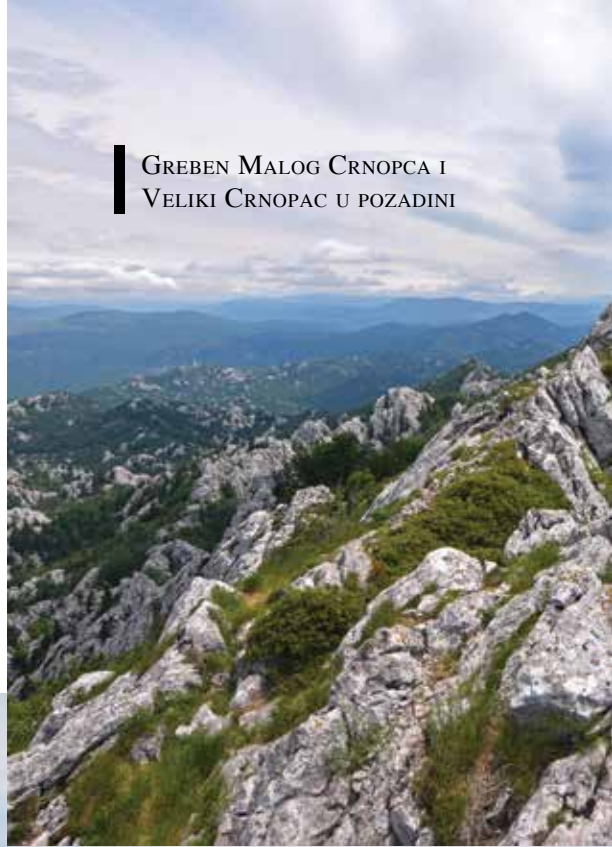
VODA KOJA ŽIVOT ZNAČI

Drugo jutro nakon spremanja šatora, pojednog doručka i popijene kave, sa spoznajom o premalim količinama vode koja nam je preostala, krenuli smo u nepoznato sa strepnjom. Stazu Malog princa sam prehodala prošle godine i znala sam kuda vodim dok na Crnopcu nisam bila i nedovoljne količine vode po glavi su nam svima stvarale nelagodu. Na Tatekovoju kolibi pumpa za vodu nije radila, no sreća u nesreći je da je dan bio hladnjikav i oblačan za to lipanjsko doba godine i samim time smo manje i žedali. Puhao je umjeren vjetar, na mahove friškast do mjere oblačenja šušlavaca, ali i to se pokazalo itekako korisno na zahtjevnom kamenjaru

GREBEN MALOG CRNOPCA I VELIKI CRNOPAC U POZADINI

po kojem smo se spuštali i verali dobrim dijelom četveronoške. Put do vrha Crnopac pokazao se dosta zahtjevniji od jučerašnje staze, no hladno vrijeme = manje znojenja = manje popijene vode. Sreća u nesreći.

Početni šumoviti predjel uskoro je zamijenio strmi kamenjar po kojem smo se verali do prijevoja između Malog i Velikog Bata, zatim se popeli uz Veliki Bat (1381 m) i s njega prebacili na Mali Crnopac (1375 m) držeći se rukama i nogama za ponegdje

PUT PO GREBENU VELIKOG CRNOPCA

SVATKO U SVOM FILMU

GREBEN MALOG CRNOPCA I
VELIKI CRNOPAC U POZADINI

postavljene sajle i klinove te stijene i korijenje. Nakon pauza za usputne zalogaje i upijanje vidika velebitskog krša s pokojim razbacanim grmom i stablom, nastavili smo hodati grebenskom stazom Velikog Crnopca i po njemu nakon tri sata od polazišta stigli do najviše točke (1402 m). Zaslužno vrijeme za pauzu produžilo bi se na sate jer su pogledi pucali na sve strane, od šume i kamenjara u kojem se skrivala staza Malog princa, preko Kite Gaćešine i jezera kod Gračaca pa preko cijelog grebena i svih vidljivih vrhova Velebita u smjeru Zavižana, pa do Tulovih greda, Zrmanje u kanjonu, preko Ravnih kotara do mora i otoka. Međutim,

tako je puhalo da nam je ohladilo već ionako hladne ribice u konzervi i ruke koje su ih držale. Jedva smo izdržali fotkanje na vrhu, nakon čega smo se zaletjeli niz južne padine u zavjetrinu i polako uživajući u otvorenim vidicima krenuli put Prezida. I ovaj dio staze obiluje raznovrsnošću: kamenjar se pretvarao u šumarke, šumarci u male livade s pokojim suhozidom, a livade u šumu nakon koje je opet izranjao kamenjar.

Auti su nas dočekali na ostavljenom mjestu; Zoran i ja smo se prvi spustili te zaletjeli po auto na Šimlašicu i nakon makadama, za koji se nadam da sam njime prošla zadnji put u životu dok je u ovakvom ruiniranom sta-

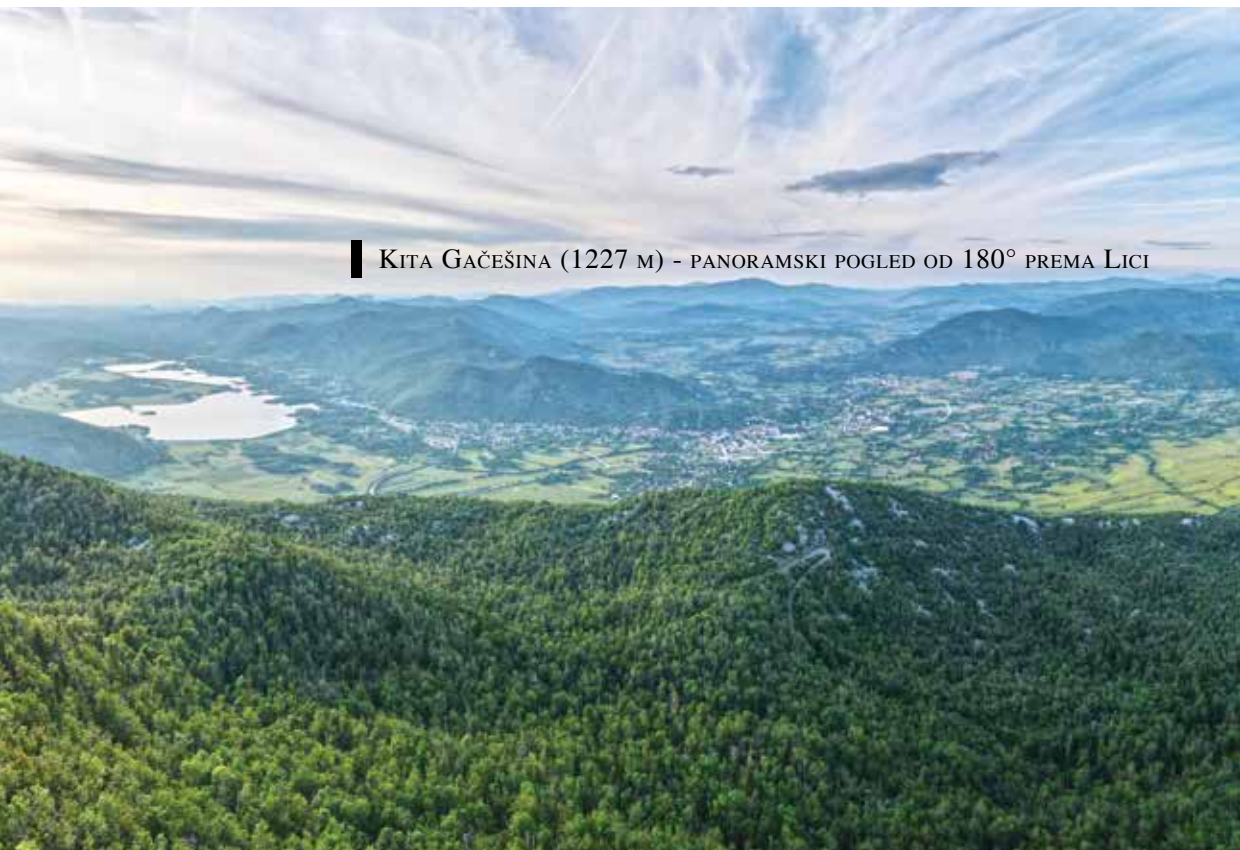

nju, spustili se do asfaltirane ceste. Dvoje nas se uputilo u brzinsku nabavku do Gračaca, da bismo se potom s vodom, pivama i grickalicama zaputili na Krupu. Znajući da je blizu, Vedran je to predložio, svi objeručke prihvatili i to je bila treća spontanost tog vikenda. Sve jedna bolja od druge, ova treća nam je došla kao poseban šećer na kraju.

Krupa kod starog manastira iz 14. stoljeća je rijeka u svom začetku, plitka i prošarana prekrasnim vodenim biljem koje se razbacivalo raskoši zelenih nijansi na kasnom lipanjskom suncu. Oblaka ovdje nije bilo, vjetar nije puhao, trava je bila svježije pokošena, a rijeka se prostirala u nekoliko tokova između kojih

smo se smjestili točati noge, vrišteći dok su nam se žile stezale od hladnoće. Ispalo je da smo Maja, Alida, Zoki, Hrvoje, Karla, Vjeko, Luka i ja bili jedini zimogrozni, a samo je Vedranu bilo dovoljno vruće za kupanje. Na riječnih 10 stupnjeva Celzijevih, ako ne i manje, njegov sibirski gen je došao na svoje.

Nešto kasnije, nakon podužeg odmora, puni dojmova i teška srca pokrenuli smo se iz tog zeleno-plavog raja te uputili put prve gostionice na večeru, a potom nazad u grad. Fotografije uz ovaj članak govore više od riječi i zapravo se pitam čemu uopće išta pisati. Riječi su suviše, raj je nadomak ruke, treba tamo ići uživati.

■ KITA GAČEŠINA (1227 M) - PANORAMSKI POGLED OD 180° PREMA LICI

Vihoraški put iz visina

ČESTO RAZMIŠLJAM
O TOME KOJE SU MI
NAJLJEPŠE STAZE
HRVATSKIH GORA
I PLANINA. MEĐU
NJIH MI ZAPADNO OD
ZRMANJE UZ KANJON
RIJEKE KRUPE, CRNOPAC
PREKO SKLONIŠTA,
PUT MALOG PRINCA,
KANJON MALE
PAKLENICE, KAMENU
GALERIJU, GREBENSKU
STAZU KROZ DABARSKE
KUKOVE, PREMUŽIČEVU
STAZU I OSMICU PO
SAMARSKIM STIJENAMA
SVAKAKO SPADA I
VIHORAŠKI PUT.

— Tekst i fotografije: —
Hrvoje Šašek

GREBEN BIJELIH STIJENA SA ZAPADA PREMA ISTOKU

Vihoraški put nalazi se u Strogom rezervatu prirode Bijele i Samarske stijene. Povezuje Samarske i Bijele stijene prolazeći pritom kroz središnji dio grebena Bijelih stijena i dio je Kapelskog planinarskog puta. Svojom ljepotom privlači brojne planinare od kada je markiran sredinom sedamdesetih godina prošlog stoljeća.

Čim sam vidio najavu za ovaj izlet znao sam da moram ići. Vihoraški put se ne propušta. Ovo mi je bio treći put da sam pohodio Vihoraški put, jednu od najljepših, najatraktivnijih i najdivljijih staza hrvatskih gora i planina, stazu u koju sam se zaljubio na prvi korak prije sedam godina i koja me opet očarala. Svaki puta se iznova oduševim ljepotom divljine i netaknute prirode Bijelih i Samarskih stijena. Želja mi je bila da ovog puta ovo područje pogledam i iz visina.

KOMBINACIJA STIJENA I PRAŠUME

Na put smo krenuli ranog srpanjskog jutra. Naše je mješovito društvo, koje su činili mladi i oni malo manje mladi planinari, pod sigurnim vodstvom iskusnog vodiča Miljenka krenulo od trinaestog kilometra ceste koja vodi od Jasenka prema Mrkoplju. Otprilike sam s tog mjesta nekoliko sati kasnije bacio uzdužni pogled iz zraka od zapada prema istoku niz greben Bijelih stijena i zelenu Veliku Javornicu okomito na njega. Dvadesetak minuta smo se uspinjali prema skloništu na Samarskim stijenama i zatim smo se odvojili na početak Vihoraškog puta. Nekima je ovo bio prvi put da ga pohode, a neki su njime već ranije prošli. Ulazak je odmah dao naslutiti da nas čeka staza koja je kombinacija stijena

An aerial photograph of a rugged mountain landscape. The terrain is characterized by light-colored, craggy rock formations interspersed with dense green coniferous trees. The perspective is from a high vantage point, looking down at the mountain's surface. The overall scene is a mix of natural rock textures and lush greenery.

AMFITEATAR KOD KAPELICE
IZ PTIČJE PERSPEKTIVE

i prašume. Na putu su se izmjenjivala srušena stabla, vrtače i visoke stijene koje su nas okruživale. Dok smo se tako naizmjenice penjali i spuštali u sebi sam počeo pjevati: Pa po lojtrici gor', pa po lojtrici dol'... One koji su jurili kao da im je netko ugradio baterije naš je vodič strpljivo dozivao i dotjerao u red. Meni se nije nikamo žurilo jer sam želio što dulje uživati i snimiti što više fotografija.

LJUSKA IZ ZRAKA

Iako staza zbog same konfiguracije terena gotovo da i ne pruža otvorene vidike, to ni najmanje ne umanjuje njezinu ljepotu. Na izlasku iz Natašinog dola ukazao se pogled prema Samarskim stijenama kada smo mu se najmanje nadali. Tjedan dana ranije posjetio sam s malom i veselom ekipom južnu skupinu Samarskih stijena. Popevši se iznad Amfiteatra gledali smo u smjeru dva kilometra udaljenog grebena Bijelih stijena kojim prolazi Vihoraški put. Izgledalo nam je nevjerovatno da je taj stjenoviti dio uopće prohodan, a evo nas sada na tom istom mjestu koje smo tada gledali.

Nakon dva sata hoda stigli smo do Ljuske, samog srca Vihoraškog puta, u kojoj se za-gužvalo i došlo je do zastoja u prometu budući da se radi o uskom prolazu između stijena kroz koji smo prolazili jedan po jedan hvatajući se rukama i nogama za stijene, sajlju i ljestve.

Dugo sam se pitao kako područje Ljuske izgleda iz zraka. Iskoristio sam priliku koja mi se pružila i pogledao sam je iz visina. Zabljesnula me bjelina stijena obasjanih suncem. Ljuska iz zraka izgleda nestvarno. Znao sam da je taj dio Vihoraškog puta najrazvedeniji, ali ovo što sam vidio nadmašilo je sva moja očekivanja. Kada se nalaziš među tim gorostasima nisi ni svjestan što se nalazi oko

tebe. Tek kada se uspneš na stijene ili uzle-
tiš visoko iznad krošnji shvatiš u kakvom se
nevjerojatnom labirintu prašume i stijena na-
laziš. Pogled iz visine prema dolje daje jednu
potpuno novu perspektivu. Jedan sasvim dru-
gačiji i neočekivani mali planet okružen pla-
vetnilom neba i oblacima, planet na kojem
bijele stijene izviruju iz beskrajnog zelenila.
Panorama iznad Ljuske jednako je očarava-
juća prema zapadnom grebenu Bijelih stijena
od kud smo krenuli na Vihoraški put, kao i na
druhu stranu prema istočnom grebenu Bijelih
stijena kamo nas je dalje vodio put.

RUNOLIST ZA NAGRADU

Na jednom od brojnih uspona koji je nas
je dočekaio poslije jednako brojnih spustova
prošli smo između dvije stijene, od kojih se
jedna usamljena u obliku nakošenog obe-
liska nadvila nad stazu. Kroz ova prirodna
vrata ušli smo u Zelenu dolinu u kojoj smo
se kratko odmorili, a onda smo krenuli da-
lje prema prijevoju Boce.

Usljedio je oštri uspon uz stijene, pa spu-
štanje i provlačenje između stijena uz silazak
niz jednu manju okomicu koju smo svi uspješ-

no prošli. Skrenuli smo s puta prema Turskim vratima. Ovo je bio prvi put da sam ih vidio i nisam mogao sakriti svoje oduševljenje. Neko smo vrijeme proveli uz Turska vrata jer su se mnogi htjeli fotografirati uz njih, na njima i ispod njih. Da bi moje oduševljenje bilo potpuno pobrinuli su se nježni krški runolisti koji su se rascvali tik do samog usjeka u stijeni.

Prije skretanja za Kapelicu pojavio se pogled na Prste, simbol Bijelih stijena. Tražio sam mjesto s kojih ću ih što bolje vidjeti jer je pogled djelomično zaklanjalo zelenilo krošnji. Našao sam prikladno mjesto

za promatranje Prstiju tako da sam se kroz uski procjep između krošnji i stijena vinuo nekoliko desetaka metara iznad mjesta na kojem sam stajao. Pogled je s jedne strane pucao prema Prstim i vrhu Bijelih stijena, a s druge strane na greben kojim smo upravo prošli. Od tuda sam čuo glasove ostalih planinara koji su se već nalazili na vrhu Bijelih stijena. Skrenuo sam pogled i na područje iznad Kapelice koje gledano prema dolje izgleda kao amfiteatar okružen visokim i okomitim stijenama. Bila je to prilika da snimim još jedan mali planet.

PRSTI I VRH BIJELIH STIJENA

Premda bih najradije bio ostao još dugo na istom mjestu, to si nisam mogao priuštiti jer sam već odavno bio na začelju grupe. Trebao sam krenuti dalje. Ubrzo je uslijedio uspon prema vrhu Bijelih stijena. Kako smo se uspinjali tako su se i otvarali pogle-

di na okolne stijene, pogledi koji su skoro cijelim putem ostali skriveni i koji bi takvi i ostali da nisam nekoliko puta poletio visoko u zrak. Usponom na vrh otvorili su se nesmetani pogledi u svim smjerovima.

Prebrzo je došlo vrijeme za spuštanje

s vrha jer su se nedaleko od nas počeli skupljati olujni oblaci koji su nas srećom ipak zaobišli. Ja bih još satima ostao tamo samo da sam stigao. Kraj naše planinarske kuće podno Bijelih stijena smo predahnuli i ispili nekoliko kupica, a zatim smo se

uputili do autobusa koji nas je čekao na sedmom kilometru i odveo natrag u Zagreb.

Jedva čekam kada ću opet posjetiti predivnu Kapelu i Vihoraški put jer još trebam toliko toga vidjeti i snimiti.

LJUSKA

IZBORNA SKUPŠTINA

PANDEMIJSKIM, SADA VEĆ GODINAMA, UNATOČ A POMALO I USPRKOS, U NEDJELJU, 3.10.2021. GODINE ODRŽALI SMO REDOVNU SJEDNICU DRUŠTVA - NA OTVORENOM. ZAHVALJUJUĆI NAŠOJ DRUŽELJUBIVOJ VESNI TO NAM JE OMOGUĆENO U PREKRASNOM OKOLIŠU I PROSTORIJAMA LOVAČKOG DOMA „VEPAR“ - ČUČERJE.

—•••••
Tekst: Jelena Plišo
Fotografije: Josipa Broz Boroja

Nakon što su neki na lokaciju došli automobilima, a neki pješice u vlastitom aranžmanu ili s našom Jagodom iz Čučerja te se uz pokoji čašicu razgovora pripremili za radni zadatak na livadi ispred doma, sjednica Društva mogla je otpočeti. Predsjednik Luka otvorio je skupštinu kratkim uvodnim govorom pozdravivši prisutne članove, utvrđen je kvorum za pravovaljano donošenje odluka skupštine, izabrana radna tijela skupštine te usvojen dnevni red skupštine.

Minutom šutnje prije početka rada odali smo počast preminulim članovima našeg društva u posljednje dvije godine kojima to ranije, zbog epidemiološke situacije, nismo imali prilike učiniti. Izvještaje o radu Društva predstavili su članovi Upravnog odbora, Nadzornog odbora, Suda časti te pročelnici povjerenstava. Nakon svega podnesen je i financijski izvještaj koji je odraz uspješnog rada. Svi izvještaji jednoglasno su prihvaćeni.

Predsjednik je ukratko upoznao članove društva sa sastavom Upravnog odbora, Nadzornog odbora te Suda časti te odbora KPP-a, izabranih na izbornoj skupštini održanoj u lipnju 2020. godine. Izvještava kako je u lipnju 2021. na Grobniku održan sastanak s novim ravnateljem NP-a „Risnjak“, što je važno za društvo jer je NP „Risnjak“ upravitelj zaštićenog područja u kojem su naša kuća i sklonište, dakle Strogi rezervat Bijele i Samarske stijene. Također, počela se primjenjivati nova aplikacija HPS-a za evidenciju članova društva, nabavljeno je i novo računalo za društvo (Nikolina donacija) te kupljen novi printer, a s obzirom na pandemiju, omogućeno je plaćanje članarine internetom te

slanje markica poštom. Predsjednik je zahvalio svima koji su na bilo koji način sudjelovali u rekonstrukciji i izgradnji skloništa na Bijelim stijenama. Navodi kako je od 29.5. do 27.9. utrošeno oko 7500 sati rada, od čega na nošenje otpada oko 3000; nadalje da je odneseno na leđima dobrovoljaca oko 11 tona materijala, oko 2 tone hrane i pića te u dolinu odneseno oko 1,5 tone otpada. Nadalje navodi kako su za sve to bila potrebna 62 dana, 10 dana u radionici arhitekta i stolara Ivana Juretića na Grobniku i 52 dana na samoj lokaciji te kako je sudjelovalo 160 ljudi, uključujući nosače, graditelje i kuhare, od čega je 86 bilo članova našeg društva koji su iznijeli preko 80% ukupnog posla, a od čega 23 člana društva koji su sami iznijeli 60% posla. Nakon odrađenog formalnog dijela Skupštine, podijeljena su priznanja godišnjacima, za društveni rad, organizacijska i posebna priznanja vezana za rekonstrukciju skloništa na Bijelim Stijenama.

Na kraju godine razveselila nas je i nagrada HPS-a u kategoriji: Najbolja planinarska kuća: Nagradu je dobilo planinarsko sklonište „Miroslav Hirtz“ na Bijelim stijenama kojim upravlja HPD „Kapela“ iz Zagreba, a nagrada se ujedno odnosi na uzorno organiziranu i izvedenu akciju uređenja skloništa zahvaljujući kojoj je to postao najbolji planinarski objekt u Hrvatskoj.

Nakon uspješno održane sjednice, u dobrom društvu uz smijeh, glazbu i prepričavanje raznih priča i anegdota družilo se do kasnih nedjeljnih sati. Dan je bio sunčan, ranojesenji, idealan za druženje u prirodi. Uz gastro- i eno-užitke u kojima smo, kao i puno puta do sada uživali s našim – zlatnim gradelama nagrađenim – Zlajom i glavnim barmenom Nikolom te u slasticama koje su pripremile naše vrijedne članice. Da bi to sve bilo moguće pripremiti na vrijeme i poslužiti prisutnim članovima pobrinuli su se mnogi članovi pristigli na lice mjesta od ranih jutarnjih sati.

U protekloj smo se godini nažalost opet morali oprostiti od nekih članova koji su zemljane puteve zamijenili onim nebeskim. Prazninu koja za njima ostaje ne može ispuniti ništa. Neka im je laka zemljica!

ČLANOVI KOJI SU NAS NAPUSTILI U 2021.

- JOSIP ZLATKO ŠINTIĆ (1943. - 2021.)
- ZVONIMIR PUŠKARIĆ (1937. - 2021.)
- VLADIMIR MATUN (1937. - 2021.)
- NADA DRAGUN (1946. - 2021.)
- DANIJELO GRAŠOVEC (1939. - 2021.)

